ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α. — ΑΡΙΘΜΟΣ 17

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.—26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1909

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΜΠΡΙΣΠΟ — ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

"ΔΑΦΝΗ"

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αἴτησις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

	Ἐτησία
Ἐσωτερικοῦ	Δρ. 5
Ἐξωτερικοῦ	Φρ. 8
Ἀμερικῆς	Δολλάρια 3
Ρωσσίας	Ρούβλια 4

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Ἀγγελίαι καὶ Διαφημίσεις Λεπτ. 20 ὁ στίχος
Καταχωρ. Τραπεζῶν καὶ Ἑταιριῶν ..... *Λεπτὰ 70* »

Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, μὲ τὴν σειράν των, ἐὰν ἐγκρίνωσιν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος τοῦ φύλλου.

Ἡ προπληρωμὴ εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΝΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΙΝΟΜΕΝ;

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς φορολογίας τοῦ οἰνοπνεύματος γίνεται αὐτὰς τὰς ἡμέρας μία συζήτησις. Πίνομεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπως πίνουν ἀλλοῦ καὶ ἐπομένως τρέχει καὶ ἡ φυλή μας τὸν κίνδυνον νὰ ἐκφυλισθῇ σιγὰ σιγὰ διὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ὅπως γίνεται εἰς ἄλλας φυλὰς τοῦ κόσμου ;

Ὅπως συμβαίνει εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις αἱ γνῶμαι ἐδιχάσθησαν. Ἕνας ὑφηγητὴς κατέστρωσε μερικοὺς ἀριθμοὺς καὶ ἀπεφάνθη ὁριστικῶς ὅτι ἐχαθήκαμεν ἢ ὅτι ὅπως δήποτε θὰ χαθοῦμεν. Ἕνας ἄλλος, ὄχι ὑφηγητής, ἀλλὰ ἐπιστήμων, ἐπῆρε τοὺς ἰδίους ἀριθμοὺς καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ὄχι μόνον δὲν εἴμεθα ἀλκοολικοὶ ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ γίνωμε ποτέ. Πῶς συμβαίνει αὐτὸ, οἱ ἴδιοι ἀριθμοὶ νὰ λέγουν τόσον ἀντίθετα πράγματα, μὴ μ' ἐρωτᾶτε. Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ ἑλληνικοὶ ἀριθμοὶ εἶναι ἀπὸ ἐλαστικόν, ἀπὸ καουτσούκ, ἀπὸ γόμαν, ἀπὸ κᾶτι τέτοιο τέλος πάντων. Ἠμπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ κανεὶς ὅ,τι σχῆμα θέλει. Ὅπως ὁ καραγκιόζης τῶν μικρῶν παιδίων καὶ οἱ ἑλληνικοὶ ἀριθμοὶ ἀπαντοῦν καὶ καὶ ὄχι, ἀναλόγως τοῦ σύρματος ποῦ θὰ τραβήξετε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

⁂

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἰς τὸν τόπον ὅπου ἡ θεία ρετσίνα μὲ χρῶμα ἀκτίνων ἀνοιξιάτικου ἡλίου καὶ ἀφρὸν εὐγενεστάτης σαμπάνιας, ἔρχεται καὶ μᾶς κυνηγᾶ μὲ τὴν ἀφθονίαν της, εἶναι κάπως δύσκολον νὰ εὑρεθοῦν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι νὰ πάρουν τὴν κλίμακα τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἀπὸ τὸ ἀψέντι ἕως τὸν αἰθέρα.

Οἱ ἕλληνικοὶ λάρυγγες εἶναι περισσότερον καλομαθημένοι ἀπὸ ὅσον τοὺς φανταζόμεθα καὶ εἶναι ἀδύνατον Ἕλλην νὰ καταπιῇ κονιάκ, χωρὶς νὰ κάμῃ πέντε μορφασμοὺς τῆς μαϊμοῦς τοῦ ζωολογικοῦ κήπου. Καὶ ὅμως οἱ λαοί, οἱ περισσότερον ἀνεπτυγμένοι ἀπὸ ἡμᾶς, οἱ Γάλλοι, οἱ Ὁλλανδοί, οἱ Γερμανοί, οἱ Ἄγγλοι, οἱ Ρῶσσοι εἶναι ἕτοιμοι ν' ἀδειάσουν μίαν μποτίλλιαν κονιάκ, ὄχι διὰ ν' ἀλκοολισθοῦν ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ ἡ ὄρεξις πρὸς πόσιν.

⁂

Πρέπει λοιπὸν μᾶλλον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἀλκοολισμοῦ δὲν εἶναι ἀκόμη διὰ τὸν τόπον μας. Ἔχομεν βέβαια καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ πηγαίνουν τρικλίζοντες εἰς τὸ σπῆτι των καὶ κάπου κάπου μία μύτη ὑπερβαλλόντως ροδοκόκκινη μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης της ἔχει διαρκὲς εἰσιτήριον εἰς κάποιαν ταβέρναν τῆς γειτονιᾶς του.

Ἀλλ' ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀραιὰ παραδείγματα ἕως τὸν καθολικὸν ἀλκοολισμὸν ποῦ φοβούμεθα ἡ ἀπόστασις εἶναι μεγάλη. Εἰς τὴν ὁμιχλώδη ἐποχὴν τῶν παραδόσεων οἱ γείτονές μας Θηβαῖοι — μοῦ φαίνεται — ἐκρέμασαν ἀνάποδα τὸν βασιλέα ποῦ τοὺς ἐδίδαξε τὴν κατασκευὴν τοῦ κρασιοῦ. Οἱ Θηβαῖοι ἀπεδείχθησαν ὄχι μόνον σοφοὶ ἀλλὰ καὶ προφῆται. Τριάκοντα αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὸ ἀψέντι ἐμάντευσαν τὰς συνεπείας του.

Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ἀλκοολισμὸς θ' ἀντιπροσωπεύεται ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐλαφρὰν θυσίαν ποῦ κάμνομεν εἰς τὸν Βάκχον διὰ τῆς ρετσίνας. Τὸ οἰνόπνευμα, πράσινον, κόκκινον, κίτρινον, πολύχρωμον καὶ πολυώνυμον θὰ ἐμφανίζεται ὡς κᾶτι περίεργον καὶ ξενικόν, ὁσάκις δὲ τὸ πίνομεν θὰ ρίχνωμεν ἔπειτα μέσα μας καὶ ἕνα κανάτι νερὸ ὡς ἄνθρωποι πυροπολούμενοι. Ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ εἴδους δὲν γίνονται ἀλκοολικοί. Μόνον κάπου κάπου μία μύτη ροδοκόκκινη θὰ μᾶς εἰδοποιῇ ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης της ἔχει διαρκὲς εἰς τὴν ταβέρναν τῆς γειτονιᾶς του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗ ΣΕ ΠΕΜΠΤΗ

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ. — Ἀφίχθησαν εἰς Ἀθήνας κατόπιν σχετικῆς διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν οἱ μέραρχοι Λαρίσσης καὶ Μεσολογγίου κ. κ. Κωνσταντινίδης καὶ Ψαρροδήμος. Ἡ ἄφιξις τῶν δύο μεράρχων φαίνεται ὅτι ἔχει σκοπὸν τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν μετάθεσιν

★ Πρωτοφανεῖς σκηναὶ ἔλαβον χώραν κατ' αὐτὰς εἰς τὰς φυλακὰς παραπηγμάτων ἕνεκα τῆς ἀγρίας συμπεριφορᾶς τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν, ὅστις ἄνευ σπουδαίας αἰτίας ἔδειρεν ἀνηλεῶς ἕνα τῶν καταδίκων.

Πάντες οἱ φυλακισμένοι ἐκμανέντες ἠπείλουν νὰ κρημνίσουν τὰς φυλακὰς καὶ νὰ δραπετεύσουν. Καὶ ἴσως θὰ ἐπραγματοποίουν τὴν ἀπειλήν των ταύτην ἂν μὴ ἐπενέβαινεν ὁ κ. Ζορμπᾶς, ἐγκαίρως κληθεὶς καὶ μεταβὰς ἐπὶ τόπου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.— Ἐπίσημον ἐκ Βελιγραδίου τηλεγράφημα διαψεύδει τὴν εἴδησιν, καθ' ἣν συνομολογήθη στρατιωτικὴ συνθήκη μεταξὺ Βουλγαρίας καὶ Σερβίας. Τὸ τηλεγράφημα προσθέτει, ὅτι ἡ συνθήκη θὰ ὑπογραφῇ ἀργότερα, ὁπότε θέλει μεταβῇ πρὸς τοῦτο εἰς Βελιγράδιον ὁ Φερδινάνδος μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Βουλγαρίας.

★ Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Κων]πόλεως, ὅτι ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις θὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν προστατίδων Δυνάμεων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Κρητικῶν γραμματοσήμων καὶ ἐπὶ τῆς τελωνιακῆς αὐτόσε διοικήσεως.

Τ.

Προηγούμενα φύλλα τῆς «Δάφνης» εὑρίσκονται εἰς τὰ γραφεῖα, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ κιόσκια, ὅπου πωλοῦνται ἐφημερίδες.

Παρακαλοῦνται οἱ κατὰ τόπους ἀγοραστὰ τῆς «Δάφνης» νὰ τὴν ζητοῦν τακτικὰ ἀπὸ τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΟΥΔΕΜΙΑ ἀπόδειξις συνδρομῆς ἢ ἄλλη εἴσπραξις πληρωμῆς εἶνε ἰσχυρά, ἐὰν δὲν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ φύλλου.

Ὁ φίλος ποιητὴς κ. ***Γιάννης Περγιαλίτης*** μᾶς ἔστειλε προχθὲς ἕνα ποίημά του μαζῆ μ' ἕνα γράμμα του. Δημοσιεύομεν κατωτέρω μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὰ δύο :

Ἀγαπητέ μου,

Εἶδα στὴ «Δάφνη» σας τὰ τόσο ἐνθουσιαστικά σας λόγια γιὰ τὸ ἔργο μου. Βέβαια ἕνας ποιητὴς πῶς μπορεῖ νὰ ξεπληρώσῃ τὴν τόση του ὑποχρέωσι παρὰ μ' ἕνα χρυσὸ νόμισμα καὶ σᾶς στέλλω ἕνα γαλλικό, μὰ δίχως νὰ λησμονήσω, πῶς εὔκολα δέ ξεπληρώνονται ὑποχρεώσεις . . . φιλολογικές.

Δικός σας

Σπέτσαι 1909 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΪΚΑ

ΤΟ ΡΟΔΙΝΟ ΣΚΑΦΟΣ

Στέρξε, καὶ ἀπάνου στῶν μαλλιῶν σου
Τὸ χρυσὸ κῦμα θαρμενίσω,
Καὶ ὀνειρεμένα ἀνθολιμάνια
Πρόσχαρος ναύτης θὰ ζητήσω. . .

⁂

Μὲ τὴν ποδίτσα σου πανάκι
Στοῦ δειλινοῦ τὰ πρῦμ' ἀγέρια
Καὶ στοῦ πελάγου τὰ σκοτάδια
Τὰ λαμπερά σου μάτια ἀστέρια.

⁂

Στᾶρμενο ἀπάνω ξίλη τὴ λάμψι
Τοῦ γέλιου σου ἄγρυπνο φανάρι,
Καὶ τὴν κορδέλλα σου σπαντέρα,
Τὸ φῶς τῆς ὄψης σου φεγγάρι

⁂

Πόθου πιοτὶ δὲ θὰ μᾶς λείψει
Ὅπου τὸ σκάφος μας περνάει
Καὶ μὲ φιλιὰ καὶ τραγουδάκισ
Πάντα ἡ χαρὰ θὰ μᾶς κερνάει.

⁂

Πέρα θὰ πᾶμε ἐκεῖ—ποιὸς ξέρει—
Κάτου ἀπ' τὰ ὁλόγελα τὰ οὐράνια,
Πέρα στὶς χῶρες τῆς γαλάξιες
Στοῦ ὀνείρου τάνθινα λιμάνια. .

(Jean Richepin) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΟΛΥΜΠΙΑ ΑΡΠΑ

ΟΡΦΑΝΕΙΑ

Χλωμότατον σωριάζεται τ' ἀγόρι
στοῦ παλαιοῦ τὴ χρυσωμένη πόρτα
Καὶ μέσα του ὁρμᾷ τὸ ξεροβόρι
σὰν θεριστὴς ποῦ χύνεται στὰ χόρτα
καὶ κόβει τοὺς ἀνθούς.

Πόσον ἀπόψε ἄγρια στὰ σκοτάδια
τοῦ κόσμου τὴν ἀγάπη σαβανώνουν
καὶ ξάγρυπνα στοὺς πύργους, στὰ ρουμάνια
τὰ νυχτοπούλια γιὰ νὰ κλάψουν ἀνταμώνουν
κάποιους παληοὺς νεκρούς.

Στὰ στήθια, ποῦ ἡ παγωνιὰ ταράζει,
τὰ χέρια του τὸ ὀρφανὸ σταυρώνει
καὶ τὴ ματιά του τώρα ἀχνοκεπάζει
ἡ ἀστείρευτη ὀδύνη ποῦ νεκρώνει
βουβὰ τοὺς ναυαγούς!

Ἄγγελος Σούλης

ΩΡΑΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἐπιτήδειος λωποδύτης συλληφθεὶς ἐν καίρῳ χειμῶνος, ἐπειδὴ εἶχεν ἀφαιρέσει ἓν ἐφάπλωμα, ἔδωκε τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν εἰς τὸν ἀνακρίνοντα αὐτὸν ἀστυνόμον :

—Ἐκρύωνα, κὺρ Ἀστυνόμε, καὶ παρὰ νὰ χαθῇ ἕνας ἄνθρωπος, εἶπα, δηλαδὴ τοῦ λόγου μου, καλλίτερα νὰ χαθῇ ἕνα πάπλωμα.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.)

Βόλος. *Ἀργύρης Γκιόκας*

ΣΠΥΡΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ — ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΣΕ ΤΡΙΑ ΜΕΡΗ

Ἐλπίζω πῶς δὲ θὰ θελήσῃς νὰ μ' ἀναγκάσῃς ν' ἀλλάξω γνώμη καὶ νὰ μετανοιώσω γιὰ ὅτι ἔκαμα. Ἂν ἀναγνωρίζῃς στὸν ἑαυτό μου τὸ δικαίωμα νὰ σ' ἀγαπῶ δὲν σημαίνει πῶς ἀναγνωρίζω καὶ σὲ σένα τὸ ἴδιο δικαίωμα. Κι' ἂν ἀκόμα παραδεχθῶ πῶς ἢ λίγες στιγμὲς ποῦ μείναμε μόνοι, ἔφθασαν γιὰ ν' ἀνάψουν στὴν καρδιά σου μιὰ φλόγα, ἡ φλόγα αὐτὴ εἶν' ἔνοχη καὶ πρέπει νὰ τὴ σβύσῃς. Ἂν δὲν μπορῶ νὰ γείνω γυναῖκα σου γιατ' εἶσαι παντρεμμένος μὲ μιὰν ἄλλη, πολὺ λιγώτερο μπορῶ ν' ἀκούω τρυφερὰ λόγια ἀπὸ σένα, ὅταν αὐτὴ ἡ ἄλλη εἶνε ἡ καλλίτερη φίλη μου κι' ὅταν ἐγὼ εἶμαι ἡ Λευκή.

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἀ ! Λευκή ! ὅσο συλλογίζομαι τί μπορούσαμε νὰ εἴμαστε καὶ τί εἴμαστε τώρα...

ΛΕΥΚΗ.—Ἔτσι ἦταν γραφτό. Ὅταν πρωτοϊδοθήκαμε ἤτανε πολὺ νωρὶς καὶ τώρα ποῦ ξαναβλεπώμαστε εἶνε πολὺ ἀργά. Ἔπειτα δὲν εἶσαι τόσο δυστυχὴς ὅσο φαντάζεσαι: ἡ γυναῖκά σου εἶνε χρυσὸ πλάσμα καὶ σ' ἀγαπᾶ μὲ μιὰ τέτοια ἀγάπη σὰν τὴ δική της· λίγη προσπάθεια χρειάζεται ἀπὸ σένα γιὰ νὰ μὲ διώξῃς ἐντελῶς ἀπὸ τὴ σκέψι σου.

ΠΕΤΡΟΣ.—Κ' ἐσύ ; ἐσύ ;

ΛΕΥΚΗ.—Ἄ, ὅσο γιὰ μένα διαφέρει· ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ὑποχρέωσι νὰ λησμονήσω· ἐγὼ εἶμ' ἐλεύθερη. Θὰ προσπαθήσω μόνο νὰ παρηγορηθῶ κ' ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω· θἄχω ἄλλως τε ἕναν καλὸ βοηθὸ σ' αὐτό: τὴν εἰκόνα σου, ποῦ σ' αὐτὴν ἔβαλα ὅλη τὴν τέχνη μου κ' ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ψυχῆς μου.

Μὰ τί καθόμαστε! ἡ ὥρα περνᾷ καὶ ἡ Λούση καθὼς εἶνε ἀνυπόμονη μπορεῖ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νἄρθῃ· καὶ ἀκαταλαβαίνεις πῶς δὲν πρέπει νὰ βρῇ αὐτὴ τὴν εἰκόνα ἐδῶ. Γι' αὐτὸ πρὶν ἐπροφασισθῆκα πῶς θέλω νὰ τὴν τελειώσω ἀκόμη τὴν ἔστειλα κάτω στὸ περιβόλι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὴν πάρω ἀπ' ἐδῶ, κι' ἂν ἡ Λούση δὲν ἐπέμεινε νὰ μείνετε μαζί μου. ὅλη αὐτὴ ἡ θύελλα θὰ περνοῦσε χωρὶς οὔτε σεῖς νὰ τὴν νοιώσετε. *(πηγαίνει νὰ φέρῃ ἕνα ἄλλο κάδρο).* Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶνε τῆς Λούσης, τὴν ἐτελείωσα χθὲς μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τῆς τὴν χαρίσω ὅταν θὰ ἤρχετο *(τὴν τοποθετεῖ στὴ θέσι τῆς ἄλλης).* Καὶ τώρα, πηγαίνετε νὰ πῆτε στὴ Λούση ὅτι ἡ εἰκόνα ἐτελείωσε· *(ὁ Πέτρος προχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸν ἐξώστη, ἅμα φτάσῃ γυρίζει καὶ κυτάζει παρακλητικὰ τὴ Λευκή· ἐκείνη τοῦ δείχνει μὲ τὸ χέρι του τὴν πόρτα καὶ τοῦ λέει μὲ τόνο) :*

ΛΕΥΚΗ.—Σὲ περιμένει κάτω ἡ γυναῖκα σου. *(Ὁ Πέτρος φεύγει σὰ θυμωμένος μὲ ὁρμὴ καὶ ἡ Λευκὴ πέφτει ἐξαντλημένη στὴν πολυθρόνα).* Θεέ μου τί ἀγωνία !

Αὐλαία

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

(Τὸ ἴδιο σαλονάκι τῶν δύο πρώτων πράξεων)

ΣΚΗΝΗ Α'

(Κος Κλάδης, Κα Ρέννου, Λευκή, Μαρὴ, Λούση. Ἡ Λούση, ἡ Μαρὴ καὶ ἡ Λευκὴ κυτάζουν ἕνα album μὲ κάρτες· ὁ Κος Κλάδης καὶ ἡ Κα Ρέννου κάθονται πειο πέρα καὶ οἰγομιλοῦν).

ΛΟΥΣΗ.—Πόσες κάρτες ἔχεις μαζέψει !

ΜΑΡΗ.—Κι' ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου !

ΛΟΥΣΗ.—Ὄχι δά! ἡ περισσότερες ἔχουν Γερμανικὸ γραμματόσημο

ΛΕΥΚΗ.—Ναὶ εἶνε ἀπὸ τὸ Μόναχο. Μοῦ τὶς ἔστειλε μιὰ κόρη ποῦ ἔκανα ἀνταλλαγή.

ΜΑΡΗ.—Γνωστή σου ;

ΛΕΥΚΗ.—Ὄχι μοῦ εἶχαν δώσει τὴν *adressa* της. Εἶνε ὅμως καιρὸς ποῦ ἔπαψα τώρα. Ὅταν διακόψαμε μ' αὐτὴ μοῦ σύστησε μιὰν ἄλλη στὴ Φλωρεντία κι' ἀπὸ 'κεῖ εἶνε ἡ κάρτες ποῦ θὰ 'δῆτε παρακάτω.

ΛΟΥΣΗ.—Ἄ ! μάλιστα αὐτὲς εἶνε θαυμάσιες. Πῶς ἤθελα νὰ πήγαινα στὴ Φλωρεντία...

ΜΑΡΗ. — Κ' ἐγώ· γιὰ σᾶς ὅμως δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο ἀφοῦ εἰσθε νειοπαντροι ; Γιατὶ δὲν πηγαίνετε ;

ΛΟΥΣΗ. — Ἔ ! ἐπροτίμησα νἀρθοῦμε στὴ Λευκὴ τοῦ χρόνου πειὰ ἂν ζοῦμε...Καὶ σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ album τί κάρτες εἶνε ;

ΛΕΥΚΗ.—Ὅλο τοποθεσίες τοῦ νησιοῦ μας.

ΛΟΥΣΗ.—Τόσο ὡραῖα μέρη ἔχετε ὦ ; Κύτταξε τὶ εὔμορφο αὐτὸ τὸ βουνὸ ἐδῶ, μὲ τὰ πεῦκα καὶ τὴ θάλασσα παρὰ κάτω. Ἄ ! μ' αὐτὸ εἶνε θαυμάσιο !

ΜΑΡΗ.— Καὶ τὸ καλὸ εἶνε πῶς δὲν ἀπέχει καὶ πολύ. Τί λέτε κάνουμε τὸ βράδυ μιὰ ἐκδρομὴ ἴσα μ' ἔκεῖ ;

ΛΟΥΣΗ.— Ἀκοῦς λέει ! γιατὶ ὄχι ; Τί ἰδέα ἔχετε σεῖς Κα Ρέννου ;

Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Τὶ παιδί μου ; δὲν ἄκουσα τί λέγατε.

ΛΕΥΚΗ .—Σκοπεύουμε νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο τ' ἀπόγευμα ἕως τὰ Πεῦκα. Θἀρθῆτε κι' ἐσεῖς ;

Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Δὲ θἄταν ἄσχημα ὅσο γιὰ μένα ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ, γιατὶ ὁ δρόμος δὲν εἶνε καὶ λίγος.

Κος ΚΛΑΔΗΣ. –Δὲν πιστεύω, Μαρή, νὰ σκέπτεσαι μὲ τὰ σωστά σου, νὰ πᾷς στὰ Πεῦκα σήμερα ;

ΜΑΡΗ,—Γιατὶ ὄχι μπαμπᾶ ; Μ' ἀρέσουν τόσο ἡ ἐκδρομές !

Κος ΚΛΑΔΗΣ.—Γιατί, ἐσὺ ἀκόμα δὲν μπορεῖς νὰ σταθῇς καλὰ στὰ πόδια σου καὶ θέλεις νὰ κάμῃς τόσο δρόμο ;

ΛΕΥΚΗ.—Ὡραῖα τὰ καταφέρνετε. Μὰ ἂν δὲν ἔρθῃ ἡ μαμᾶ, ἂν δὲ ἀφήσετε καὶ σεῖς τὴ Μαρή, τότε ποιοι θὰ πᾶμε ;

ΜΑΡΗ.—Καλὲ δὲν τὸν ἀφίνεις τὸ μπαμπᾶ νὰ λέῃ! ἐμεῖς μιὰ ποῦ τ' ἀποφασίσαμε θὰ πᾶμε.

Κος ΚΛΑΔΗΣ *στὴν* Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Τὴνἀκοῦτε ; καλὰ πήγαινε ὅπου θέλεις, σὲ εἰδοποιῶ ὅμως πῶς ἂν ξαναρωστήσῃς δὲν θὰ φροντίσω καθόλου γιὰ σένα, γιὰ νὰ βάλῃς γνῶσι καὶ νὰ μὴν κάνῃς τοῦ κεφαλιοῦ σου.

ΛΟΥΣΗ.—Ὥστε σύμφωνοι. Τ' ἀπόγευμα θὰ περάσουμε νὰ σᾶς πάρωμε, ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ περάσετε σεῖς ;

ΜΑΡΗ.—Ἄ, ὄχι· καλλίτερα νὰ περάσετε σεῖς· εἶνε ὁ δρόμος σας ἄλλως τε. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ ξαπλωθῶ λιγάκι τώρα, γιὰ νὰ ἔχω δυνάμεις ὕστερα. Πᾶμε, μπαμπᾶ ;

Κος ΚΛΑΔΗΣ.—Ἂν θέλῃς... *(σηκόνονται, χαιρετοῦν καὶ φεύγουν συνοδευόμενοι ἀπὸ τὴ Λευκὴ καὶ τὴν Κα Ρέννου).*

ΣΚΗΝΗ Β'

ΠΕΤΡΟΣ — ΛΟΥΣΗ

(Ὁ Πέτρος μπαίνει μόλις βγοῦν οἱ πρῶτοι: διασταυρώνεται στὴν εἴσοδο μαζύ των καὶ χαιρετᾶ).

ΛΟΥΣΗ.— Ἄ ! ἐσὺ εἶσαι Πέτρο ; Ἤρθες ἀκριβῶς στὴν ὥρα. Ξέρεις ἐσχεδιάσαμε γιὰ τὸ ἀπόγευμα μιὰ ἐκδρομὴ σὲ μιὰ πολὺ εὔμορφη τοποθεσία. Θὰ μᾶς συνοδεύσῃς πιστεύω, αἔ ; θὰ περάσωμε ὡραῖο τὸ δειλινό μας.

ΠΕΤΡΟΣ.—Δυστυχῶς βρίσκομαι στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ σοῦ ἀρνηθῷ αὐτὴ τὴ χάρι.

ΛΟΥΣΗ .—Γιατὶ δὲ θἄρθῃς ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Δηλαδὴ δὲ θὰ πάμε.

ΛΟΥΣΗ.—Δὲ θὰ πᾶμε ; πῶς αὐτό ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Εἶν' ἀνάγκη νὰ φύγουμε σήμερα γιὰ τὰς Ἀθήνας.

ΛΟΥΣΗ.—Νὰ φύγωμε!..

Κα ΡΕΝΝΟΥ *(εἰσερχομένη).* — Νὰ φύγετε ! τὶ λέτε κ. Πέτρο! ἀκόμα δὲν ἤρθατε.

ΠΕΤΡΟΣ.—Καὶ ὅμως πρέπει Κυρία μου·εἶναι ἀνάγκη.

ΛΟΥΣΗ.—Καλὰ πῶς δε μᾶς εἴπες προτίτερα τίποτε ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Γιατὶ δὲν ἤξευρα ἀκόμη τίποτε. Τώρα ποῦ πήγαινα στὸ ταχυδρομεῖο μοῦδωσαν ἕνα τηλεγράφημα τοῦ μπαμπᾶ ὁ ὁποῖος μοῦ τηλεγραφεῖ ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ βρίσκωμαι αὔριον ἐκεῖ γιὰ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν. Θὰ σοῦλεγα νὰ μείνῃς ἐσὺ ἂν θέλῃς, ἀλλὰ δὲν ξεύρω ἂν θὰ μπορέσω νὰ γυρίσω γρήγορα νὰ σὲ πάρω.

ΛΟΥΣΗ.—Ἄ ὄχι ! δὲν μπορῶ νὰ σἀρήσω νὰ φύγῃς μόνος, ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγωμε μαζί.

Κα ΡΕΝΟΥ.— Οὔφ, τί κρῖμα! κι' αὐτὲς ἡ ὑποθέσεις. Πόσο θὰ λυπηθῇ ἡ Λευκή· ἤλπιζε πῶς θὰ μείνετε τοὐλάχισνον ἕνα μῆνα.

ΛΟΥΣΗ.—Εἴδατε ἐκεῖ ἀτυχία. Ὥστε νὰ ἑτοιμάζωμαι ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἂν θέλῃς.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Μπαίνει ἡ Λευκή).

ΛΟΥΣΗ.—Ξεύρεις, Λευκή μου ; φεύγομε !

ΛΕΥΚΗ.—Φεύγετε ; τί ἀστεῖα εἶν' αὐτά ;

ΛΟΥΣΗ.—Δυστυχῶς δὲν εἶν' ἀστεῖα, ὁ Πέτρος ἔλαβε τώρα ἕνα τηλεγράφημα ποῦ τὸν καλεῖ νὰ γυρίσῃ ἀμέσως στὰς Ἀθήνας· καὶ καταλαβαίνεις πὼς δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ μόνος του.

ΛΕΥΚΗ.—Καὶ θὰ φύγετε τώρα ἀμέσως ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ναὶ δεσποινίς, ἀμέσως.

Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Τί ἀτυχία.

ΛΟΥΣΗ.—Δὲν ξεύρεις τόσο λυποῦμαι νὰ σ' ἀφήσω τήσο γρήγορα. Κι' ὅσο συλλογίζομαι πῶς πρέπει τώρα νὰ πάω νὰ ἑτοιμασθῶ· *(προχωρεῖ πρὸς τὰ δωμάτια).*

ΛΕΥΚΗ.—Θέλεις νὰ ἔρθω κι' ἐγὼ μαζύ σου νὰ σὲ βοηθήσω ;

ΛΟΥΣΗ.—Ναὶ ἔλα, ἂν δὲν σοῦ δίνει κόπον· *(φεύγουν ἡ Λούση καὶ ἡ Λευκή).*

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Κα ΡΕΝΝΟΥ—ΠΕΤΡΟΣ.

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἐμένα σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μιὰ στιγμὴ νὰ πεταχτῶ ἕως τὴν παραλία νὰ μάθω τί ὥρα φεύγει τὸ βαπόρι.

Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Ἐλεύθερα κύριε Πέτρο· μὰ γιατὶ δὲν ἀφήνετε νὰ στείλω τὸν Νικόλα.

ΠΑΤΡΟΣ.—Ἄ ! ὄχι ! εὐχαριστῶ· προτιμῶ νὰ πάω ὁ ἴδιος· au revoir.

Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Χαίρετε· *(ὁ Πέτρος φεύγει).*

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Κα ΡΕΝΝΟΥ *(μόνη).*

Κᾶτι παράξενο συμβαίνει ἐδῶ μέσα· δὲν ἠμπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω τι. Αὐτὴ ἡ ταραχὴ τῆς Λευκῆς καὶ ἡ ἀνεξήγητη ἐπιμονή της νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἰδῇ τὴν εἰκόνα ἡ Λούση, αὐτὴ ἡ ἔξαφνικὴ ἀναχώρησις τοῦ ἀνδρογύνου... κάτι κρύβεται σ' ὅλα αὐτά. Πρὸ πάντων αὐτὴ ἡ ἐπιμέλεια μὲ τὴν ὁποίαν ἀποφεύγει ἡ Λευκὴ κάθε κουβέντα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Μήπως...ἄ ὄχι, ὄχι εἶνε τρέλλα. Πῶς ; πότε ; ὅτι ὅμως καὶ ἂν συμβαίνῃ ἔχω καθῆκον νὰ τὸ μάθω καὶ θὰ τὸ μάθω.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Κα ΡΕΝΝΟΥ—ΛΕΥΚΗ

(Ἡ Λευκὴ μπαίνει λίγο ταραγμένη).

ΛΕΥΚΗ.—Ἄ ! εἶσαι μόνη μαμά ;

Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Ὅπως βλέπεις· μὲ θέλεις τίποτε ;

ΛΕΥΚΗ.—Ὄχι. Ἤρθα νὰ πάρω τὴν εἰκόνα τῆς Λούσης, ποῦ τὴν ἐξέχασε ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν βάλῃ μὲ τ' ἄλλα πράγματα· *(παίρνει τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὸν τρίποδα καὶ κάνει νὰ φύγῃ

Η "ΔΑΦΝΗ,,

Ἐκτὸς πλήθους ἄλλων ποιημάτων καὶ πεζῶν λογοτεχνημάτων, πρωτοτύπων ἢ μεταφράσεων, ἐδημοσίευσε μέχρι τοῦδε καὶ τὰ ἑξῆς:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: «*Ἔρως Ἐσταυρωμένος*», (*Στέλλα Βιολάντη*).
ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ: **Ποιήματα.**
ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ: **Ποιήματα καὶ Πεζά.**
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ: **Χρονογραφήματα.**
ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ: **Ποιήματα καὶ Μεταφράσεις.**
ΣΠΥΡΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ: «**Ροδόφυλλα ἢ Ἀγκάθια;**» (*Μονόπρακτο δρᾶμα*).
ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ: «**Ἱστορία ἑνὸς Ἔρωτος**».
MARCEL PRÉVOST: «**Γυναικεῖα Γράμματα**» (*Μετάφρασις Τ.*)
ANDRÉ RIVOIRE: «**Μιὰ Βοσκοπούλ' ἀγάπησε....**» (*Μετάφρασις Λ. Μακκᾶ*)

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Καίτοι παρῆλθεν ὁ Ὀκτώβριος, ὁ κατ' ἐξοχὴν μὴν τῶν νέων ἐκδόσεων, τῶν ἀγγελιῶν, καὶ τῶν προγραμμάτων, καίτοι παρῆλθεν ὁ μὴν τῶν διατυπούντων ἀστέρων καὶ τῶν ἀστέρων τῆς φιλολογίας τῶν νέων περιοδικῶν καὶ τῶν νέων ἐφημεριδῶν, ποῦ θ' ἀναπείλουν εἰς τὸ φιλολογικὸν στερέωμα, ἐν τούτοις αἱ ἀγγελίαι καὶ τὰ προγράμματα διαφόρων μελλόντων ἐντύπων δὲν παύουν νὰ μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη μεγάλη ποσότης μελάνης καὶ χάρτου ἡ ὁποία πρόκειται νὰ θυσιασθῇ εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀτυχοῦς φιλολογίας.

Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν ἕως τὰς ἐπαρχίας ποῦ ὑπάρχουν χειροκίνητα πιεστήρια καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν 12 καὶ τῶν 16 ὡς μόνοι ἀντιπρόσωποι τῶν προϊόντων τοῦ Γουτεμβεργίου, ἔχουν σταλῇ ἀγγελίαι στοὺς «φίλους τῶν γραμμάτων» τῶν ὁποίων ζητοῦν τὴν πνευματικήν των — εὐτυχῶς μόνον — ὑποστήριξιν, διὰ τὸ «φιλολαγιὸν φύλλον ποῦ πρόκειται νὰ ἐκδόσουν μετ' ὀλίγον.

Ἡ φιλολογικὴ ζωὴ δρᾷ καὶ ὀργιάζει μάλιστα, ἀφ' οὗ δὲν ἀφῆκαν ὀνόματα λαχανικῶν, δὲν ἀφῆκαν ὀνόματα ἀστέρων καὶ μυθολογικῶν ἡρώων μὲ τὰ ὁποῖα νὰ μὴ στολίζουν τὴν προμετωπίδα τοῦ περιοδικοῦ των ἢ τῆς ἐφημερίδος των.

Νομίζει κανεὶς μὲ τοὺς τίτλους αὐτούς, καὶ ἰδίως τοὺς πρώτους, ὅτι ἀπεφάσισαν νὰ διαδώσουν τὰ χορτοφαγικὰ κηρύγματα τοῦ κ. Δρακούλη, ἢ τοῦ κ. Φιλαρέτου καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἂν καὶ ἐκεῖ ὑποθέτομεν ὅτι τὰς διέδωκαν πρὸ καιροῦ μάλιστα, τὰ ἑκάστοτε φορολογικὰ μέτρα τῶν Κυβερνήσεων!

❦

Τὸ ζήτημα λοιπὸν εἶνε, ὅτι ἡ φιλολογική μας κίνησις δρᾷ καὶ δρᾷ μάλιστα κατὰ τρόπον πολὺ ἐπικίνδυνον εἰς τὰ βαλάντια.

Ἄλλως τε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ μέλλοντες ἐκδόται τῶν μελλόντων περιοδικῶν εἶνε νέοι καὶ ἀφοῦ δὲν ἠμποροῦν ἀκόμη νὰ ἐπολογίσουν καλῶς τί θὰ στοιχίσῃ σ' αὐτοὺς μία ἔκδοσις περιοδικοῦ, ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς, πράγματα τὰ ὁποῖα μόνον οἱ γονεῖς των συλλογίζονται καὶ ἠμποροῦν κάλλιστα νὰ ὑπολογίσουν.

Οἱ νέοι ζητοῦν τ' ὄνομα. Ζητοῦν νὰ γείνουν, καὶ μ' ὅλο τους τὸ δίκηρο γνωστοί — ἐνῷ εἰμποροῦν ὅμως νὰ γείνουν καὶ ἀλλέως—χωρὶς νὰ ὑπολογίζουν κατ' αὐτὴν μάλιστα τὴν ἐποχήν, ὅτι ἔχομεν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τὸν μέγαν Ἀθανάσιον τὸν Δοκρὸν, ὁ ὁποῖος πόρους νέους ζητεῖ, καὶ πόρους δὲν εὑρίσκει γιὰ τὰ περισσεύματα ποῦ ὑπεσχέθη.

Ἀργεῖ νομίζουν, ὁ Ἀθανάσιος νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν Βουλὴν, κανένα νομοσχέδιον μὲ τὸ ὁποῖον νὰ φορολογῇ ἂν ὄχι τὸ χαρτὶ καὶ τὸ μελάνι, τοὐλάχιστον τοὺς τίτλους τῶν νέων ἐντύπων ποῦ θὰ ἐκδοθοῦν ἀφοῦ θὰ ἔχῃ ἀρκετὰ ἔσοδα ἐξ αὐτῶν τὸ ταμεῖον.

Ἂς μὴ φοβηθοῦν ὅμως γιὰ τοῦτο οἱ νέοι μας. Διότι οὔτε ὁ κύριος Ἀθανάσιος σκέπτεται παρόμοιον πρᾶγμα, οὔτε οἱ Ἕλληνες ὅλοι—γιατὶ ὅλοι γράφομε —θὰ τοῦ ἐπιτρέψωμε τοιαύτην φορολογικὴν βεβήλωσιν.

Εἴπομεν λοιπὸν ὅτι, ὅτι μὲ τὰς νέας πολυτίμους ἀγγελλομένας ἐκδόσεις, ἡ νεωτέρα φιλολογικὴ ζωὴ θὰ δράσῃ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀγωνίζεται ὰν τὴν νύμφη τοῦ μεταξοκώλικος νὰ τρυτήσῃ τὸ κέλυφος ποῦ τὴν περικλείει στὴν ἀφάνειαν καὶ νὰ γίνῃ πεταλοῦδα νὰ πετάξῃ.

— Ἀλλ' ἕως ὅτου πετάξῃ;

Τὸ περιοδικὸ ἢ ἡ «φιλολογικὴ ἐφημερὶς» θὰ ὑποστῇ τὴν τύχην τοῦ μοιραίου καὶ τόσων ἄλλων προηγουμένων συναδέλφων της καὶ θὰ σταματήσῃ, διότι σήμερον ἐλάχιστα περιοδικὰ ἠμποροῦν νὰ ζήσουν ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ἡ νύμφη τότε —ὁ νέος—δὲν θὰ ἠμπορέσῃ ἀτυχῶς νὰ γείνῃ πεταλοῦδα καὶ νὰ πετάξῃ.

ΚΡΟΥΠ

ΑΠΟ ΤΗΣ «ΑΝΘΟΣΤΡΟΦΕΣ»

ΛΟΓΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ

Κώστα Μητρομελέτη

Στάσου, γλυκειὰ Τοιγγάνα μου, στὸ λουλουδένιο δρόμο
κι' ἂν σταματῶ σου ν' ὄνειρο συμπάθαμε, κυρά·
θέλει ἡ ψυχή μου ἡ δύστυχη στὸ φιλτισένιο σου ὄμο
γέροντας μάγος, μάγισσα. νὰ βρῶ κάποια χαρά.

✯

Κάτι κι' ἐγὼ στὰ στήθη μου νἄχω ἀπὸ σένα νοιώθω·
γέρνω γλυκὰ στὸ ἀσύλληπτο κι' ἐγὼ καθὼς καὶ σύ·
τρέφω βαθειὰ στὰ σπλάγχνα μου κάποιο μεγάλο πόθο
ποῦ σοῦ φιλάει ὁλόλευκη μιὰ σκέψι μου χουσῆ.

✯

Ξάπλωσε ἡ νύχτα ἀπάνω μας ἑκατομμύρια ἀστέρια
ἤρεμο ἀγέρι ἁπλώνεται σιὴ νύχτα σιγαλιὰ
...σμίξε μὲ μὲ τοὺς πόθους σου... σφίξε μὲ μὲ τὰ χέ-
[ρια,
κι' ἔλα.. θαρθῶ στοὺς κόσμους σου, κρατῶντές σε
[ἀγκαλιά.

✯

Πῆρα κι' ἐγὼ καθὼς καὶ σὺ τὸ ἄπειρο γιὰ πατρίδα
μιὰ μουσικὴ μὲ πλάνευρε κάποιου παληοῦ βιολιοῦ,
φεύγω, πετῶ στὸν ἄνεμο, σὰν ἥλιου βλέπω ἀχτῖδα
καὶ θυμηθῶ τὴ δύναμι κάποιου γλυκοῦ φιλιοῦ

✯

Σφίγγω σε ἀκόμα σφίγγω σε τὴ νύχτα αὐτή, Τοιγγάνα,
κι' ὅσο νἀρθῇ ἕνα χάραμμα μὲ δίχως τελειωμό..
—σὰν θὰ χτυπήσῃ ὁλόγλυκα στὰ μάκρη μιὰ καμπάνα
μ'ἤχους γλυκοὺς κι'ἀπέραντους, σφιγκτὰ θὰ σὲ κρατῶ.

Μακ.-Ἀθαν.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ

Τοῦ ραδίου, τοῦ πρό τινων εἰσέτι ἐτῶν ἐντελῶς παρ' ἡμῖν ἀγνώστου, ἀνευρίσκονται ἤδη σχεδὸν πανταχοῦ ἴχνη, ἅτινα ἀναγνωρίζονται ἐκ τῆς ἀπορρίας καὶ τῆς ἀκτινοβόλου αὐτῶν ἰδιότητος. Οὐδὲν σχεδὸν σῶμα εἶνε κοινότερον τούτου, διότι εἰς ἅπαντας σχεδὸν τοὺς βράχους τῆς γηΐνης ἐπιφανείας ἀδύνατον νὰ μὴ ἀνευρεθῶσιν ἴχνη τούτου, ὧν ἡ περισυλλογὴ ὅμως ἀπαιτοῦσα ἀτελευτήτους χημικὰς ἐργασίας, ἀνήγαγε τὴν τιμὴν τοῦ μετάλλου τούτου εἰς δυσθεώρητα ἀληθῶς ὕψη. Βαδίζομεν ἐπ' αὐτοῦ, ἀναγνωρίζωμεν τὴν παρουσίαν αὐτοῦ καί... οὐδὲν περισσότερον. Ἐσχάτως παρετηρήθη, ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ τῆς γηΐνης ἐπιφανείας, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῶν πυθμένων τῶν θαλασσῶν εὑρίσκεται τὸ μέταλλον τοῦτο καὶ εἰς μεγαλειτέραν μάλιστα ποσότητα.

Πρὸς ἐξήγησιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ραδίου καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ παρεδέχθησαν, ὅτι τοῦτο ἐκπέμπεται ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ εὑρισκομένων ὀργανικῶν οὐσιῶν. Θὰ ἠδύναντο δὲ μάλιστα διὰ δικτυωτοῦ νὰ συλλέξωσι καὶ ραδιοῦχα ἅλατα. Κατέληξαν δέ τινες καὶ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανον καί τινες τοὐλάχιστον ἂν μὴ ὅλοι τῶν ἰχθύων θὰ φέρωσιν ἐπίσης ῥάδιον. Αἱ ἐπὶ τούτου συζητήσεις εἰσέτι ἀξακολουθοῦσιν ἐκ τούτων δὲ πολλὰ βεβαίως ἔχομεν νὰ διδαχθῶμεν.

Ἀργοστόλιον ***Κωνστ. Γ. Σφήκας***
τηλεγραφητής

ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΠΛΕΙΑ

Ἀόρατο καὶ αἰθέριο εἴδωλο τῆς ζωῆς μου
ποῦ σὰν οὐράνια φαίνεσαι σὲ μένα ὀντασία
καὶ εἶσαι τὸ μόνο γιατρικὸ σὲ 'κεῖνα τὰ ὄνειρά μου
ποῦ βαλσαμόνης μιὰ πληγὴ ἀπὸ καιρὸ βαρεῖα . . .

✯

Πέσμου γιατὶ οὐράνια μου μορφὴ κι' ὅταν ξυπνήσω
δὲν φαίνεσαι παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα στὰ δεινά μου
καὶ στὴν πραγματικότητα ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶσαι
δὲν εἶσαι πλειὰ δ' ἤκουνα εἰς τὰ γλυκὰ ὄνειρά μου;;...

Ζάκυνθος ***Ἄγγελος Σαλούτσης***

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ΤΟΥ ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

[Ἀπὸ τὰς Πάτρας ἐλάβαμεν ἔξαφνα τὸ ἀκόλουθο γράμμα τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Φώτου Γιοφύλλη]:

Φίλε κύριε Τρικούπη,

Θὰ ξαφνιοτῆτε ποὺ σᾶς γράφω ἀπὸ τὴν Πάτρα. Κι' ἀκόμα περισσότερο σὰ μάθετε πὼς θὰ μείνω ἐδῶ πέρα. Ἔτσι τὸ εἶχε ἡ μοῖρα μου. Μὰ δὲν πειράζει... Ξέρετε τί λένε οἱ Τοῦρκοι; «Μποὺ ντουνιὰ τοεκὶρ φελέη Ἄσκ ὀλσοὺν τοεβὶκερέκ», δηλαδὴ «Ὁ κόσμος εἶνε σὰ μπάλα ποὺ γυρίζει. Καλότυχος ὅποιος ξέρει νὰ τόνε γυρίζῃ». Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ κόσμος γυρίζει μᾶς ξεπετάει ὅπου τύχῃ. Ἀδιάφορο. Φτάνει νὰ μποροῦμε νὰ τόνε γυρίζουμε κ' ἐμεῖς. Καταλαβαίνετε;

Κ' ἔτσι, ἀφοῦ φεύγω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, (ποῦνε σήμερα τὸ κυριώτερο κέντρο τῆς φιλολογίας μας), παύω πιὰ νὰ σᾶς γράφω κάθε βδομάδα τὴ «Φιλολογικὴ ζωὴ» καὶ ζητάω γι' αὐτὸ νὰ μὲ συγχωρήσετε. Ἀκόμα θὲ νὰ ἔπρεπε νὰ ζητήσω συγχώρεση καὶ ἀπότοὺς ἀναγνώστας τῆς «Δάφνης». Καθὼς καὶ συγχωροχάρτι ἀπ' ὅσους ἐπείραξα στὴ στήλη αὐτή, «διὰ πᾶν πλημμέλημα πραχθὲν λόγῳ ἢ ἔργῳ, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ».

Ὡστόσο κι' ἀπὸ δῶ θὰ σᾶς στέλνω τὴ φιλολογικὴ συνεργασία μου. Κι' ἀκόμα θὰ σᾶς ἑτοιμάσω γιὰ τὴ «Δάφνη» τὰ: «Γράμματα κάποιου ταξειδιώτη», ποῦνε ταξειδιώτικες ἐντυπώσεις ἀπὸ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος γραμμένες μὲ μιὰ περίεργη πρωτοτυπία. Ἡ Ἀθήνα, ὁ Πειραιεύς, ἡ Πάτρα, ἡ Ἀμφισσα, ἡ Κέρκυρα, ἡ Κεφαλληνία, ἡ Ζάκυνθος, οἱ Δελφοί, ἡ Ὀλυμπία καὶ ἕνα πλῆθος ἄλλα μέρη θὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Κάθε βδομάδα θὰ μπαίνῃ καὶ ἀπὸ ἕνα γράμμα.

Μὲ ὑπόληψη
Πάτραι 21, 11, 909 ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

MADAME EDMOND ROSTAND

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Ἐκ τῆς συλλογῆς ποιημάτων LES PIPEAUX 1891)

I

Ὅταν θὲ νἆσαι γέρος οὐ. κ' ἐγὼ γρῆ ὅταν θἆμαι,
Καὶ τὰ ξανθά μου τὰ μαλλιὰ, γινοῦν λευνὰ μαλλιὰ
Στὸν κῆπο, ταῖς μαγάτκαις ἀνθοὶ θὰ ζητᾶμε
Τὰ πόδια νὰ ζεσταίνωμε, ποῦ ὅλο θὰ τρέμουν πλειά!
Ναί! Κ' ἐπειδὴ ἡ ἀνάμνησις θἀνάβῃ στὴν καρδιά μας,
Ἀκόμη θὰ θεωρούμεθα σὰν ἕνα ἀπαντικοί
Κ' ἐγὼ θὰ σοῦ χαμογελῶ καὶ στὰ χαμόγελά μας
Ζευγάρι θἆμαστε ἔκτακιο, μ' ὀρμὴ γεροντική!
Καὶ κάτω ἀπ' τὰ φυλλόματα, τὰ μάτια θὰ ζητᾶμε
Ὁ ἕνας τ' ἄλλου: βλέμματα θἀλλάζωμε γλυνά
Ὅταν θὲ νἆσαι γέρος οὐ, κ' ἐγὼ γρῆ ὅταν θἆμαι
Καὶ τὰ ξανθά μου τὰ μαλλιὰ, γινοῦν μαλλιὰ λευνά!

II

Καὶ σἕνα μπάγκο ἀγαπητό, κι' ὅλο πραοινισμένο,
Στὸν ἴδιο μπάγκο τὸν παλιό, καὶ μὲ κρυφὴ χαρά,
Γιὰ νὰ μιλήσωμε μαζῆ, θὰ σὲ ξαναπροσμένω
Μὲς σὲ φιλιὰ νὰ σμίγωμε, λογάκια τρυφερά.
Πόσαις φοραῖς ἠμπόρεσα καὶ σοῦστα: «Σὲ λατρεύω»!..
... Θὰ τὸ ξαναψιθμάσωτε, γιὰ ὑστερνὴ φορά:
Χίλιαις ἀνάμνησες γλυκαῖς, στὴ μνήμη θὰ γυρεύω.
Καὶ χίλια μικροτράμματα θὰ ψάλλῃς τρυφερά.
Καὶ θὰ μπλεχθῇ μιὰ ψιλὴ ἀκτὶς σὰ χάδι μαγεμένο,
Στὰ κάτασπρά μας τὰ μαλλιά, κι' ἀκόμα μιὰ φορά,
Στὸν ἴδιο μπάγκο τὸν παλιὸ θὰ σὲ ξαναπροσμένω.
Μὲς σὲ φιλιὰ νὰ σμίγωμε λογάκια τρυφερά.

III

Ναί! Κ' ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη μας μὲ τὴν ἡμέρα αὐξάνει.
Κ' ἐπειδὴ τώρα σ' ἀγαπῶ καλύτερ' ἀπὸ χθές,
Περιφρονοῦμε γηρατειὰ κ' ἔρωτας μᾶς φθάνει
Ποῦ ρίχνει ἀκτῖνες σοβαραῖς, ἡσυχες,-πειά,-ὀρθαῖς!
Σκέψου, πῶς ὅλο ἀνάμνησις ὁ χρόνος μᾶς μαγεύει...
Ἡ ἐδικαῖς μου πάντοτε θἀνήκουνε κ' εἰς σέ!...
Κι' αὐτὴ ἡ κοινὴ ἀνάμνησις, ὁλένα μᾶς παντρεύει
Καὶ πειὸ σφιχτὰ θἀμματουργὲ κ' ἀδιάκοπε κισσέ!
Θἆμαστε γέροι· ναί! πολύ! —τὸ τέλος μας θὰ φθάνῃ
Καὶ θὰ σὲ σφύγγω πειὸ πολὺ κοντά μου...λέγε: Θές;
Κι' αὐτό... γιατὶ ἡ ἀγάπη μας μὲ τὴν ἡμέρα αὐξάνει
Κ' ἐπειδὴ τώρα σ' ἀγαπῶ καλύτερ' ἀπὸ χθές!

IV

Αὐτὸς ὁ ὡραῖος ἔρως μας,—ὄνειρο ἀστραπιαῖο!
Θέλω βαθειὰ νὰ ὁιζωθῇ... βαθειὰ μὲς στὴν καρδιά.
Καὶ τὴ γοργὴ του ἐνστύπωσι, νὰ λέω... νὰ ξαναλέω.
Γιὰ νὰ τὴ 'νοιώθω ἀργότερα, αγὰ-οιγά... βαθειά!
Ναί! Κι' ὅτι μοῦρχετ' ἀπ' αὐτόν, γοργὰ γοργὰ τὸ κλείνω.
Καὶ σὰν φιλάγουρος κι' ἐγὼ τ' ἀφήνω πειὰ γ' ἀργά.
Καὶ θἆμαι πλούσιος τότ' ἐγὼ μὲ θησαυρὸν ἐκεῖνο
Ὁποὺ κρυβα ὅταν ἤμουν νηά, καὶ νοιώθω πειά...
[σιγά!...
Τ' εὐτυχισμένο παρελθόν, ποῦ φεύγει τσ' ὡραῖο!
Στὴ μνήμη θὰ ξαναρχεται, μ' ἐνθύμησι γλυκειά.
Κι' αὐτὸς ὁ ὡραῖος ἔρως μας, ὄνειρο ἀστραπιαῖο.
Θὰ ὁιζωθῇ πολὺ βαθειά... βαθειὰ μὲς στὴν καρδιά!

V

('Επανάληψις ὁλοκλήρου τοῦ I δωδεκαστίχου).

Νοέμβριος ***Λέων Δ. Μακκᾶς***

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

ΝΤΙΝΑ

8

Καὶ κατακόκκινη, ὑπερόχως ὡραία καὶ ἄγρια, μὲ ἀστραπὲς μίσους στὰ μάτια, ἐξέφυγε ἀπ' τὸ ἀνάνδρο ἀγκάλιασμα τοῦ μεθυσμένου. Καὶ τόν ἔσπρωξε τόσο δυνατὰ ὥστε ἐκυλίσθηκε ἀνάσκελα, βλαστημῶντας, χυδαῖα.

Αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἔγεινε πολὺ γρήγορα καὶ κανεὶς δὲν ἐπρόφτασε νὰ ἐπέμβῃ.

Ἡ Ντίνα λαχανιασμένη, ἄγρια, ἀπειλητική, ἐστέκετο ἀκόμα ὄρθια [ἀπ' ἐπάνω του, μὲ τῆς γροθιὲς σφιγμένες, σὰν προσωποποίησις τῆς Ἐκδικήσεως.

Ὁ Μιμῆκος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν τραδήξῃ νὰ βγῇ ἔξω.

— Φύγε, μωρή...

— Ὄχι, ἀφεντικό, φύγε σύ, γιατί θὰ σὲ σκοτώσῃ αὐτὸς ὁ ἄτιμος... Ἀφησέ με ἐμένα νὰ τοῦ βγάλω τὰ μάτια τοῦ ἄτιμου.... Φύγε σύ, ἀφεντικό...

Κι' ἔμεινε ἀσάλευτη στὴ θέσι της χωρὶς νὰ κατορθώσῃ ὁ Μιμῆκος νὰ τὴν μετακινήσῃ.

Ὁ νωματάρχης μὲ ἀφροὺς στὸ στόμα ἀπ' τὴν λύσσα του ἐσηκώθη κι' ἔβγαλε τὴν ξιφολόγχη του.

Ὅλοι οἱ θαμῶνες ἐσηκώθηκαν στὸ πόδι.

— Μή, μὴ γιὰ τὸ Θεό! ἐφώναξαν, κι' ἔτρεξαν νὰ τὸν πιάσουν.

Ὁ Μιμῆκος ὅμως γρηγορώτερος, μὲ εὐστροφία τοῦ ἅρπαξε τὴν ξιφολόγχη, καταφέροντας στὰ μοῦτρα του μιὰ τόσο δυνατὴ γροθιὰ ὥστε ποτάμια αἵματος ἀνέβλυσαν ἀπ' τὴν μύτη καὶ τὸ στόμα του.

Ὁ νωματάρχης ἐμούγκρισε σὰν πληγωμένος ταῦρος, ξερνῶντας μαζὶ μὲ τὸ αἷμα του καὶ τὴς φοβερώτερες καὶ χυδαιότερες βρισιές, ποῦ εἶνε τόσο πρόχειρες στὸ ἀστυνομικὸ λεξιλόγιο.

Τότε πειὰ μέσ' στὴν ταβέρνα ὅλα ἔγειναν ἄνω κάτω.

Φωνές, ἰκεσίες, προτροπές, βρισιές, κρότοι τραπεζιῶν ποῦ ἀνετρέποντο καὶ ποτηριῶν ποῦ ἐθρυμματίζοντο.

Οἱ φρονιμώτεροι ἀπ' τοὺς θαμῶνες ἐπροτίμησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πεδίον τῆς μάχης, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ὁ Γιωργάκης «ὁ ἄσσος», μουρμουρίζοντας:

— Ὤ, χώ... καυγᾶς ἔχει νὰ γείνῃ, δὲν ἀνακατεύομαι...

Οἱ πειὸ παλληκαράδες ἔπεσαν στὴ μέση νὰ χωρίσουν.

Ὁ τοβερνιάρης βλέποντας τὴν καταστροφή, ὀχι βέβαια τῆς μούρης τοῦ νωματάρχη, ἀλλὰ τῶν τραπεζιῶν καὶ τῶν ποτηριῶν του, ὠλόλυζε σπαραχτικά:

— Μή, βρὲ παιδιά... ὤχου! μ' ἐσβύσατε τὸν κακόμοιρο...

Τὰ δύο διαμαχόμενα μέρη ἐδεσμεύθησαν· τὸν Μιμῆκο ἐκρατοῦσε μὲ ὑπεράνθρωπους ἀγῶνες ὁ Σταῦρος, ἐνῷ τὸν νωματάρχη, αἱμαχτωμένο, μὲ τὴν ὄψι ἀπαίσια καὶ τὰ μάτια ἀστραποβόλα, προσπαθοῦσαν νὰ συγκρατήσουν πέντ' ἕξη, μαζὶ καὶ ἡ Ντίνα κι' ὁ ταβερνιάρης.

Ἀπ' τὸ καφενεῖο ἐφάνηκε κι' ὁ Εἰρηνοδίκης, ἀλλὰ ἔκρινε καλὸ νὰ φωνάζῃ κάμποσα βήματα μακρυὰ ἀπ' τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας τῆς ταβέρνας, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

Ὁ νωματάρχης, ὁλοένα βλαστημῶντας, προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ, κλωτσῶντας, χτυπῶντας μὲ τὸ κεφάλι του, μὲ τοὺς ὤμους, μὲ τοὺς ἀγκῶνες.

— Ἀφῆστέ με, μορέ, νὰ τὸν σκίσω...

Καὶ τέτοια ἦταν ἡ μανία του ὥστε τοὺς ξέφυγε, ξαπλώνοντας ἕνα δυὸ χάμω.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ περίστροφο, σκορπίζοντας τριγύρω τὴν ἀπειλὴ τοῦ θανάτου, ἔλαμψε στὸ χέρι του.

Ἕνα βῆμα ἦταν ὁ Μιμῆκος μακρυὰ τοῦ καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἀπαίσιο κρότο τοῦ ὅπλου ἔφερε τὸ χέρι στὸ στῆθος, χλωμαίνοντας ὡσὰν πεθαμμένος κι' ἀνοιγοντας ὑπερβολικὰ τὰ μεγάλα του γαλανὰ μάτια, μὲ τέτοιαν ἔντασι ποῦ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι θὰ ἐγύριζαν ἀνάποδα μέσ' στὴς κόγχες τους.

— Μανοῦλα μου... μ' ἐσκότωσε... βοήθεια... ἐφώναξε μὲ φωνὴ πόνου, ποῦ ἐφανέρωνε κι' ἕνα τρόμον ἀνέκφραστο κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Σταύρου.

Ἕνα κῦμα κόκκινου ἀφρισμένου αἵματος ἐξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα του κι' ἐπλημμύρισε χάμω στὸ πάτωμα, σμίγοντας μὲ τὸ κόκκινο κρασί.

Τότε πειὰ τί ἔγεινε μέσα στὴν ταβέρνα δὲν περιγράφεται.

Ἡ Ντίνα σὰν τίγρις ἐχύθηκε ἀπάνω στὸν κακοῦργο νὰ τὸν ξεσχίσῃ μὲ τὰ νύχια της.

— Τὸν ἐσκότωσες, ἄτιμε... τὸν ἐσκότωσες... Σκότωσέ με ἐμένα, ἔπρεπε ἐμένα νὰ σκοτώσῃς...

Καὶ σὰν φεῖδι ἐκουλουριάστηκε ἀπάνω του καὶ σὰν ὄαινα τοῦ ἐξέσχιζε τὸ αἱματωμένο πρόσωπο μὲ τὰ νύχια.

— Φονηᾶ... φονηᾶ!...

Ἐκεῖνος πεθαμμένος [περισσότερο παρὰ ζωντανός, ἄφησε τὸ περίστροφο νὰ τοῦ πέσῃ ἀπ' τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ μάτια βλοσυρά, αἱματωμένα, παραδόθηκε χωρὶς ἀντίστασι στὴ μανία τῆς Ντίνας...

⁂

Ἤτανε νύχτα καὶ ἡ εἴδησις τρομερὴ ἀπάνω στὰ φτερὰ τῆς Φήμης ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἔφτασε στὴς ἄκρες τοῦ χωριοῦ.

Ὅλο τὸ χωριό, γέροι, γυναῖκες, ἄντρες, παιδιά, ὅλοι ἔτρεχαν ὁ καθένας ὅπως εὑρέθηκε πρὸς τὴν ταβέρνα τῆς ἀγορᾶς.

Ἡ εἴδησις μέσ' τὴν σκοτεινὴ νύχτα ἐξωγκωμένη ἐπῆρε τρομαχτικὲς διαστάσεις.

— Ἐσκοτώθηκε ὁ Μιμῆκος τοῦ Πετρονάου κι' ἄλλοι δέκα στοῦ Ἀγγελῆ τὴν ταβέρνα γιὰ τὴ δοῦλα τοῦ βουλευτῆ.

— Παναγιά μου!... ἐφώναζαν κι' ἐμαδοῦσαν τὰ μαλλιά τους ἡ γυναῖκες ὅσων οἱ ἄντρες ἤσανε ἔξω. Γιὰ κείνη τὴν Μανιάτισσα, τὴν σκύλλα!... Καὶ ποιοὶ εἶνε οἱ ἄλλοι σκοτωμένοι;

Καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια πεκαμένα στὰ φουστάνια τῆς μάνας των δίχως νὰ ξέρουν τὴν αἰτία ἐκλαιγαν.

Καὶ μαζὶ μὲ βρισιές, ἀπειλὲς κι' ἀναθέματα, ἐφέρετο σ' ὅλο τὸ χωριό, ὡσὰν τὸ ὄνομα ἑνὸς δαίμονος καταστροφῆς, τὸ ὄνομα τῆς Ντίνας.

VI

Μέσα σὲ ὀκτὼ μῆνες.—Στὴν κολυμπήθρα τοῦ Πόνου.

Ὀκτὼ μῆνες ὁ Μιμῆκος ἔμεινε στὸ στρῶμα, καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ πολλὲς φορὲς ἐκινδύνευσε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν ζωήν.

Μέσα στοὺς ὀκτὼ αὐτοὺς μῆνες τοῦ δικοῦ του Πόνου καὶ πόσοι ἄλλοι μαζί του, καὶ περισσότερο ἀπ' αὐτόν, ἐπονοῦσαν!...

Καλότυχος ἦταν, γιατὶ στὸν κόσμο αὐτὸν τὸ πειὸ συνειθισμένο εἶνε ν' ἀπάντοῦνε στὸν Πόνο καὶ στὴν δυστυχία σου μὲ τὴν ἀδιαφορία ἢ τὸ γέλοιο τους.

Ὁ πατέρας του, ἡ ἀρειπωμένη ἐκείνη ὑπαρξις, νύχτες καὶ νύχτες πάνω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του ἐξαγρύπνησε. Τὸ χρῆμα, τὸ ἄφθονο χρῆμα τοῦ τοκογλύφου, τὸ βγαλμένο ἀπ' τὸν ἱδρῶτα καὶ τὸ αἷμα τοῦ φτωχοῦ, τώρα ἐξωδεύοτανε ἀλύπητα καὶ γενναῖα στοὺς γιατροὺς καὶ στὰ φάρμακα. Γιατροὶ καὶ γιατροὶ ἦλθανε, ἐξὸν ἀπ' τοὺς γιατροὺς τοῦ τόπου, γιατροὶ ἀπ' τ' Ἀνάπλι, γιατροὶ ἀπ' τὴν Ἀθήνα, καὶ γέροντες ἐμπειρικοὶ μὲ τὰ παλαιϊκὰ βοτάνια καὶ τὰ γιατροσόφια ἀπὸ τὰ γύρω ἀρκαδικὰ χωριά.

— Τὸ παιδί μου νὰ γείνῃ καλὰ καὶ πάρετέ μου καὶ τὴν ψυχή, ἔλεγε ὁ γέρω-Πετρονάος μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα.

Ἡ σφαῖρα εἶχε τρυπήσῃ τὸν πνεύμονα καὶ ἡ πληγὴ ἤτανε ὑπερβολικὰ ἐπικίνδυνη, ἀλλὰ ἡ δυνατὴ κρᾶσις τοῦ Μιμήκου μὲ τὴν βοήθεια τῆς Ἐπιστήμης τὸν ἐγλύτωσε ἀπ' τὰ νύχια τοῦ χάρου.

Ἡ θεῖτσα-Βαβάρα δὲν ἄφησε ἅγι

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΔΑΦΝΗ,,

Ὅπως εἴχομεν ἀναγράψῃ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, εὑρισκόμεθα σήμερον εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ Καταστατικὸν τοῦ νεοσυστάτου ***Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Δάφνη»***, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν ἅμα τῇ ψηφίσει του καὶ τὸν ἐσωτερικὸν ὀργανισμὸν αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρει καὶ τοὺς ἀναγνώστας μας.

Οἱ ἱδρυταί, οἱ καὶ τὰ πρῶτα μέλη τοῦ Συλλόγου ἀποτελέσαντες εἶνε γνωστοὶ διὰ τὴν φιλολογικήν των δρᾶσιν ὄχι μόνον ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, ἀλλὰ ἐν γένει καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ „ΔΑΦΝΗ"

Ἄρθρ. 1.—Ἱδρύεται ἐν Ἀθήναις Φιλολογικὸς Σύλλογος ὑπὸ τὸ ὄνομα «***Δάφνη***».

Ἄρθρ. 2.—Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου εἶνε ἡ ἐνίσχυσις τῆς διὰ τοῦ ὁμωνύμου περιοδικοῦ ἀρξαμένης φιλολογικῆς κινήσεως, καὶ ἡ ὑποστήριξις τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας.

Ἄρθρ. 3.—Ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Συλλόγου θέλει εἶσθαι τὸ περιοδικὸν «Δάφνη».

Ἄρθρ. 4.—Τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, ὄντα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, διακρίνονται εἰς ***τακτικά, ἐπίτιμα*** καὶ ***ἀντεπιστέλλοντα.***

α') ***τακτικὰ*** γίνονται πάντες οἱ φιλολογοῦντες καὶ παρακολουθοῦντες παντοιοτρόπως τὴν φιλολογικὴν κίνησιν.

β') ***ἐπίτιμα*** οἱ διακρινόμενοι ἐπὶ ἐξόχῳ φιλολογικῇ δράσει.

γ') ***ἀντεπιστέλλοντα*** οἱ ἐκτὸς τῆς ἕδρας τοῦ συλλόγου διαμένοντες καὶ ἔχοντες τὰ προσόντα τακτικῶν μελῶν.

Ἄρθρ. 5.—Αἱ λοιπαὶ διατάξεις κανονισθήσονται δι' εἰδικοῦ ἐσωτερικοῦ Ὀργανισμοῦ.

ΟΙ ΙΔΡΥΤΑΙ

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ *Διευθυντὴς τῆς «Δάφνης»*, ***[«Ροδόφυλλα καὶ Ἀγκάθια»*** *δρᾶμα,* ***«Μυστικὸ τῆς Εἰκόνας»*** *δρᾶμα,* ***«Πεζὰ Τραγούδια»****, Μεταφρ. M. Prévost* ***«Γυναικεῖα Γράμματα»****, κ.λ.π.].*

ΠΛΑΤΩΝ ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ—ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ, *ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἑσπερινῆς» κ.τ.λ.* ***[«Βυσσινὶ τριαντάφυλλο»****,* ***«Φλογισμένο ράσο»****,* ***De profundis****].*

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Δ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ ***[«Παιδὶ μὲ τὰ λουλούδια»*** *δρᾶμα, μεταφρ. Wilde,* ***«Ποιήματα»****].*

ΚΙΜΩΝ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ *διευθυντὴς τῆς «Λακεδαίμονος»,* ***[Πεζά, Ποιήματα,*** *μεταφράσεις].*

ΒΙΚΤΩΡ Ν. ΖΗΝΩΝ ***[«Μυστικὸ τῆς Εἰκόνας»*** *δρᾶμα,* ***«Ἱστορία ἑνὸς Ἔρωτος», «Ποιήματα»****, Διάφορα πεζά].*

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΙΧΑΣ ***[«Ἀπομνημονεύματα κόρης», «Δύο τριαντάφυλλα»*** *διηγήμ.,* ***«Ντίνα»*** *μυθιστόρημα].*

ΝΑΣΟΣ ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΣ (ΚΡΟΥΠ) *συντάκτης «Ἀκροπόλεως»,* ***[«Χρονογραφήματα»****].*

ΛΕΩΝ Γ. ΜΑΚΚΑΣ *[μεταφρ. Miguel Zamacoïs* **«Les Bouffons»**, *A. Rivoire* ***«Μιὰ Βοσκοποῦλα ἀγάπησα...»****, κ.λ.π.].*

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΡΙΤΣΟΣ
ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΛΩΣΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ
} *[Μεταφράσεις καὶ Ποιήματα].*

Τὴν Διοίκησιν τοῦ Συλλόγου θέλει ἔχει τετραμελὲς Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπαρτισθὲν ἐκ τῶν κ. κ. ***Σπύρου Τρικούπη, Νάσου Ζερβοπούλου, Κίμωνος Θεοδωροπούλου*** καὶ ***Βίκτωρος Ζήνωνος***, προεδρεύοντος ἑνὸς ἑκάστου κατὰ τριμηνίαν, καὶ τοῦ κ. ***Λέοντος Μακκᾶ*** ὡς Γενικοῦ Γραμματέως. Ἡ ἐκλογὴ Ταμίου, Κοσμήτορος κλπ. ἀνεβλήθη διὰ τὴν προσεχῆ συνέλευσιν.

Πᾶσα αἴτησις δ' οἱανδήποτε πληροφορίαν ἀπευθύνεται πρὸς τὰ Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου, ***ὁδὸς Δώρου 6, Ἀθήνας.***

Ἠδυνάμεθα νὰ συγκαταλέξωμεν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἱδρυτῶν καὶ δεκάδα ἀκόμη νεαρῶν λογίων γνωστοτάτων εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους καὶ οἵτινες μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπόθησαν καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ συλλόγου μας, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ τύποι ἀπαιτοῦσι τὴν ἀναγραφὴν μόνον τῶν πρώτων παρευρεθέντων καὶ πραγματωσάντων τὴν ἰδέαν τῆς ἱδρύσεως τοῦ συλλόγου, ἀναγκαζόμεθα νὰ τοὺς παραλείψωμεν.

Ἐπίσης εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον θ' ἀναγράψωμεν τὰ πρῶτα μέλη, ἐπίτιμα καὶ τακτικά,καθὼς καὶ τὴν πρώτην δρᾶσιν τοῦ συλλόγου

Ἐτελείωσεν ἡ διαλογὴ τοῦ Α' μεγάλου δημοψηφίσματός μας περὶ τῶν καλλιτέρων ποιητῶν.

Εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον ἡ κρίσις καὶ τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς παρουσιάσουν πολλὰς ἐκπλήξεις.

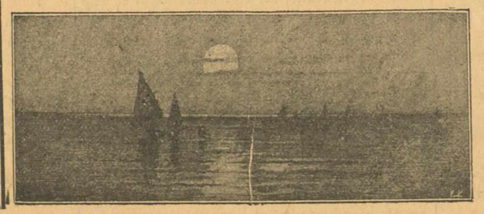

ΑΠ' ΟΛΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Ο ΦΑΡΟΣ

(ΜΙΜΗΣΗ)

Γιὰ ἕναν ὀνειροπλάνευτο τραγουδιστὴ τοῦ Ἀγνώστου
Ποὺ οἱ πόθοι τῆς ἐρημικῆς ζωῆς τόνε φτερώνουν
Νὰ εἶτανε φάρου ὁ φύλακας—ὦ τί ὄνειρο!—ὁ ἑαυ-
[τός του,
Σὲ βράχο ἐκεῖ, ποῦ ἡ θάλασσες κ' οἱ Ἄνεμοι περι-
[ζώνουν.

✿

Μακρυὰ ἀπ' τὶς ὄψες τῶν πολλῶν καὶ τὴν κοσμο-
[πλημμύρα
Σὲ πύργο σιγερόστηθο, ποῦ ὀρθόπλασε ὁ γρανίτης,
Ἥρωας νὰ ζῇ, ἀφοῦ ἐνίκησε τὴν κοσμοπλάνα Μοῖρα,
Τοῦ πέλαγου ἀβασίλευτος νὰ λάμπῃ Ἀποσπερίτης.

✿

Μακρυὰ ἀπ' τὰ δάση ἢ ἀπ' τοὺς ἀγρούς, ἀπὸ χωριὰ
[εἴτε χῶρες,
Ποῦ οἱ χρόνοι ὅλα τἀλλάζουνε καὶ τὰ χαλνοῦνε οἱ ὧρες,
Νὰ ρίχνῃ φῶς ἀστέρευτο σὲ ἀστέρευτα πελάγη
Κάτω ἀπὸ ἀτέλειωτο οὐρανό, στὸ αἰώνιο κῦμα πλάγι.

✿

Μικρὸ νὰ μὴ θωρῇ ποτὲς ἢ πρόσκαιρο κανένα,
Τ' ὅ,τι μισοῦνε οἱ ταπεινὲς καρδιὲς κι' ὅ,τι ἀγαποῦνε·
Διάπλατα οὐρανοθέμελα καὶ θάλασσα ἑνωμένα
Στὴ λάμψῃ μέσα τοῦ φωτὸς παντοτεινὰ νὰ ζοῦνε.

✿

Δεσμώτης τοῦ Ἄπειρου νὰ ζῇ καὶ σκλάβος τοῦ Κυ-
[μάτου·
Νὰν τὸν κοιμίζουν οἱ Ἄνεμοι κ' οἱ Φλοῖσμοι ὁλό-
[γυρά του·
Καὶ πρὸς τὸ φῶς τοῦ φάρου του τὰ μάτια του ἐνῷ
[στρέφει,
Νὰ πλέει ὁ' αἰθέρ' ἀχινωτὸ μὲ ξαστεριὰ ἢ μὲ νέφη.

✿

Ὦ ναί! Μὰ ὁ Φαροφύλακας, μὴ θλίβεται, ὅταν βράδυ
Σὲ βράδυ οὔτ' ἕνα δειλινὸ δὲν ζῇ μὲ τὸ οἰκοτάδι;

Γιάννης Περγιαλίτης

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΜΑΣ

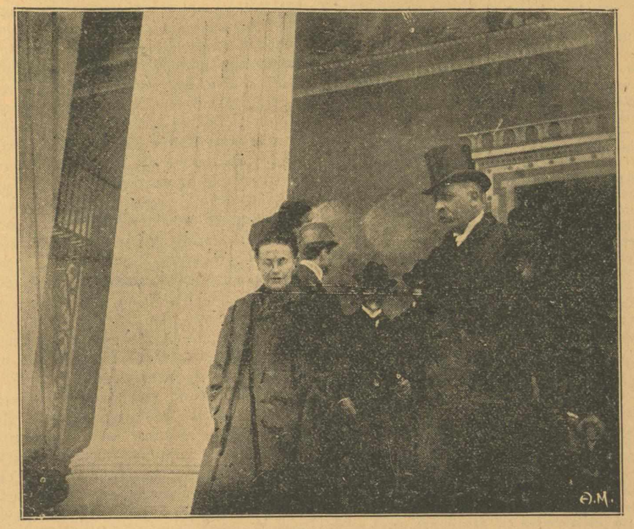

Ὁ Πρύτανις κ. **Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ** *ἐξερχόμενος μετὰ τῆς Κυρίας του ἀπὸ τῶν Προπυλαίων τοῦ Πανεπιστημίου, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπισήμου ἐγκαταστάσεως τῶν Πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν.* *[Φωτογρ. τοῦ φωτ. συνεργάτου μας κ. Γ. Ἀλεξίου]*

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥ

Ἀλύπητη λυπήσου με
γὶ ἀγάπα με, γὶ ἀρνήσου με.
Ἀλύπητη γιὰ τὸ Θεὸ
λυπήσου με τὸν δρφανό.

✿

Ἐσὺ θαρρεῖς σὰν μ' ἀρνηθῇς
πῶς θὲ νὰ κιτρινίσω,
κόκκινο μῆλο θὰ γενῶ
νὰ σ' ἀποδαιμονίσω.

✿

Τὰ πάθη τοῦ Ῥωτόκριτου
Τἄπαθα γὼ γιὰ σένα
καὶ δὲν τὰ ἐρανέρωσα
τῆς μάννας ποῦ μ' ἐγέννα.

✿

Ὁ Ἔρωτας κὶ ἡ Ἀφροδίτη
συμφωνήσανε μαζὺ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΝ

καὶ σοῦ πλέξανε στεφάνι
στὴ χρυσῆ σου κεφαλή.

✿

Τὴν ἄμμο ἄμμο πήγαινα
καὶ βρῆκα μιὰ φυλλάδα·
τὴν ἔρριξα 'στὴ θάλασσα
καὶ γίνηκε φιρφάδα.

✿

Φιρφάδα μου σὰν πᾶς στὴ Χιὸ
ρίξε καὶ δυὸ κομμάτια
χαιρέτα μου τὴν Μαριγὼ
ποὺχει τὰ μαῦρα μάτια.

✿

Ἀπ' ὅταν ἐμαλώσαμεν
πουλί μ' ἀγαπημένο
'ποκάμισο δὲν ἔβαλα
'στὴ σάρκα μου πλυμμένο.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς μου) ***Εὐμάθιος***

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΑΣ

[Εἰς μνήμην τοῦ πρό τινος ἀποθανόντος ἐν Παρισίοις μεγάλου ζωγράφου Θ. ΡΑΛΛΗ].

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὁ Τοῦρκος τράβηξε κατὰ τὸ παράθυρο· ἡ φωτιὰ πλησίαζε νὰ σβύσῃ· βλέπει τὰ φτωχόσπιτα δὲν ἀργοῦν νὰ σωθοῦν· κύτταξε κατὰ τὸ μέρος τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ σὰν ξεχωριστὴ ποῦ ἦτο στὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ χωριοῦ, ἡ φωτιὰ δὲν τὴν ἔφτανε· γύρισε πίσω καὶ ἐστάθηκε ἀμπρὸς στὴν Ρηνιώ.

— Μοῦ ζητᾶς μεγάλη χάρι, τῆς εἶπε, μὰ θὰ στὴν κάμω· θὰ σοῦ λύσω τὰ πόδια καὶ ἀκολούθει με.

Ὅταν ἡ παπαδοπούλα εὑρέθη ὀρθή, τρίκλιζε, καὶ μόνον ὅταν ἔβλεπε τὸν Τοῦρκο νὰ ζητῇ νὰ τὴν ὑποβαστάξῃ εὐρισκε δύναμιν γιὰ τὰ μαυρισμένα καὶ 'ματωμένα ἀπὸ σχίξιμο πόδια της.

Ἔτσι ἔφτασαν στὴν Ἐκκλησία· ὁ ὁλο κανδύλες ἔφεγγαν ἀναμένες ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὴν Ἰβια τὴν Ρηνιώ· στὴν ὠχρή τους λάμψι κύτταξε γύρω της, ρωτοῦσε τὸν Τοῦρκον μὲ τὸ βλέμμα.

— Νάτος, τῆς εἶπε.

Κατὰ τὰ στασίδια τῶν ἐπιτρόπων, ἦτο χάμω ξαπλωμένο καὶ σκεπασμένο τὸ κορμὶ τοῦ παπᾶ Ἄνθιμου.

— Ξεσκέπασέ τον, διέταξε ἡ κόρη.

Ὁ Τοῦρκος ξεσκέπασε τὸ πτῶμα καὶ ἡ πτωχὴ Ρηνιὼ μὲ δεμένα τὰ χέρια σωριάστηκε ἐπάνω.

— Ξέρεις, τῆς εἶπε ὁ Τοῦρκος, βιάζομαι· δὲν μπορεῖς νὰ τὸν θάψῃς βέβαια τώρα· μὰ σοῦ δίδω ὑπόσχεσι πῶς ἂν ἔλθῃς μαζί μου, ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ τὴν θανή του.

— Σκύλε, οὐρλιαῖε ἡ Ρηνιώ· χάσου ἀπ' ἐμπρός μου, χάσου, χάσου...

Ἔτσι γονατιστὴ ἐμπρὸς στὸ πτῶμα, μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω, τὰ μαλλιὰ ξέπλεκα καὶ το στῆθος γυμνό, τὰ μάτια στεγνὰ καὶ ὀρθάνοικτα, ἤτον ἡ ζωντανὴ εἰκὼν τῆς ἀνίσχυρης ἐκδικήσεως.

Ὁ Τοῦρκος ζαλίστηκε· ἔσκυψε νὰ τὴν ἐγγίξῃ, νὰ τὴν σηκώσῃ· μὰ ἡ παπαδοπούλα εὑρέθη ὁλόρθη ἐμπρὸς του, θηρίο τρικέφαλο νὰ τὸν σπαράξῃ.

— Κομματιάσου, χάσου ἂν πιστεύεις σὺ Θεό, φύγε, φύγε, γιὰ δές τὸ θόλο, ὁλάκερος κατ' ἐπάνω σου πέφτει.

Ὁ Τοῦρκος ἐγύρισε ἄθελα τὰ μάτια ὑψηλά· ἐφοβήθη· ἠθέλησε νὰ φύγῃ, μὰ πάλι κοντοστάθηκε, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα αἷμα.

— Γύρευα νὰ σὲ πιστεύσω, τῆς εἶπε· μὰ θάναι γλυκὸς ὁ θάνατος γιὰ σένα, καὶ δὲν πρέπει παληοχωριάτα· περιφρόνησες καὶ ὕβρισες τὰ γλυκά μου λόγια καὶ τὰς ὑποσχέσεις μου, πρέπει νὰ τιμωρηθῇς.

Τὴν τράβηξε ἀπὸ τὰ δεσμά της, πρὸς τ' ἀπέναντι τοῦ παπᾶ στασίδι. Ἔπειτα τὴν ἔβασε καλὰ ἀπὸ τὰ χέρια· πετάχτηκε ἔξω μιὰ στιγμὴ καὶ ἄρπαξεν τὸ σχοινί, ἐκεῖνο ποῦ τὸ χωριὸ μετεχειρίζετο γιὰ νὰ βγάλῃ νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι. Μπῆκε μέσα καὶ τὴν ἔδεσε καλά, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τελειόνοντας κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα· τὴν ἔσφιγγε λυσσαλέν, βλέποντάς την νὰ γελᾷ καὶ νὰ τὸν περιπαίζῃ.

— Καλὰ εἶσαι τώρα; θὰ ψοφήσῃς ἐδῶ ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ τὴν βρῶμα· αὐτὸς ὁ παληόπαπας αὔριο θὰ σαπίσῃ καὶ θὰ σὲ συγυρίσω, σὰν θελήσῃς νὰ φᾷς καὶ νὰ πιῇς, θὰ μὲ θυμηθῇς, μὰ πίσω δὲν γυρίζω· γειά σου κορίτσι μου.

Ἡ βαρειὰ πόρτα ἔτριξε, τὸ κλειδὶ ἀκούστηκε δυνατὰ στὴν κλειδωνιά, ἡ Ρηνιὼ βαστοῦσε τὴν ἀναπνοή της τόσφ, ποῦ ἄκουσε καὶ τὸ πέταγμά του εἰς τὸ πηγάδι καὶ τὰ σπηρούνια τοῦ ἀξιωματικοῦ ποῦ ἔφευγε στὰ σκοτεινά.

. . . . . .

Προσεπάθησε νὰ λυθῇ· ἐπάλεψε ὅσφ 'μποροῦσε νὰ παλέψῃ ἄνθρωπος στὴ θέσι της· ἔχασε τὰς δυνάμεις της καὶ ἐλιποθύμησε πάλι.

Σὰν συνῆλθε ἦτο ἡμέρα· τὰ χελιδόνια ἐμπαινόβγαιναν ἀπ' τὸν ἀνοικτὸ φεγγίτη τοῦ Ἱεροῦ, καὶ καμμιὰ ἄλλη φωνὴ δὲν ἠκούετο ἀπ' ἔξω... Πολλὲς φορὲς ἀπεφάσισε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἤξευρε πῶς τὸ χωριὸ ὁλόκληρο ἔλειπε, καὶ πῶς ὁ Νιζάμης ἴσως καὶ νὰ ἦτο ἀπ' ἔξω.

Ξαναλυποθύμησε, ξανασυνῆλθε καὶ σιγανὰ ἐφώναξε τὸν πατέρα της:

— Πατέρα... πατέρα, ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶσαι πεθαμένος; πάρε με λοιπὸν μαζί σου!... μάννα μου, χάθηκα, λίγο νερό...

Οὔτε φωνή, οὔτε βοήθεια.

Ἔτσι πέρασε μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάς, ἡ Μεγάλη καὶ Ἁγία. Τὸ Μεγάλο Σάββατον ἡ παπαδοπούλα ἦτο πλέον εἰς τὰ τελευταία της· παρακαλοῦσε, ἔβλεπε ὄνειρα ξύπνια—πῶς ὁ πατέρας της ὁ παπᾶς, ἦταν ἐμπρός της μὲ τὰ καλά του· ὅλα τὰ κεριὰ ἀναμμένα στὴν Ἐκκλησία ἔκαναν 'Ανάστασι· τώρα θὰ κοινωνοῦσαν οἱ καθυστερούμενοι...

— Μεταλαμβάνει ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Εἰρήνη, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ἀμήν...

— Πατέρα, ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνὴ στὴν Ἐκκλησιά.

Τῆς Ρηνιῶς ἔγειρε καὶ πάλι τὸ κεφάλι, μὰ γιὰ τελευταία φορά.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

Τὰ παράμιλλα τῆς Ἀρχαιότητος μνημεῖα, ἅτινα κοσμοῦσι τὴν ἡμετέραν πόλιν, ἀποτελοῦσι δὲ τὴν πολυτιμοτάτην ἐν τῷ κόσμῳ προγονικὴν παρακαταθήκην, δὲν τυγχάνουσι δυστυχῶς οἵας ὤφειλον μελέτης καὶ σπουδῆς παρὰ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας. Ἐλάχιστοι εἶνε οἱ εὐπαίδευτοι καὶ φιλότεχνοι ἐκεῖνοι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, οἵτινες γνωρίζουσι τὴν ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα, δύνανται δὲ κατὰ βάθος νὰ αἰσθανθῶσι τὸ ἄρρητον κάλλος καὶ τὴν ἀνυπέρβλητον τελειότητα τῶν ἀριστοτεχνημάτων τῆς ***ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς*** καὶ ***Γλυπτικῆς,*** ὡς καὶ τῶν κατωτέρων τεχνῶν, ***Κοροπλαστικῆς*** καὶ ***Ἀγγειογραφίας.***

Πρὸς θεραπείαν τοιαύτης πασιφανοῦς καὶ ὁμολογουμένης παρὰ πάντων ἐλλείψεως ἡ «Δάφνη», ἤτις ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της ἐπιλαμβάνεται παντὸς προοδευτικοῦ καὶ ἐξευγενιστικοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ πνεύματος ἔργου, ἀπεφάσισε τὴν διοργάνωσιν σειρᾶς ***Διαλέξεων ἀρχαιολογικῶν*** ἐν τοῖς ἡμετέροις Μουσείοις γιγνομένων, αἵτινες θέλουσι περιλάβει πᾶσαν τὴν ἀρχαίαν Ἑλλην. Τέχνην μετὰ πάντων τῶν σπουδαιοτέρων ἐν Ἀθήναις μνημείων αὐτῆς. Οἱ παρακολουθήσοντες τὰς Διαλέξεις ταύτας ὡς ἐν συνοπτικῷ πανοράματι θέλουσι λάβει ἰδέαν σαφῆ καὶ ἀκριβῆ περὶ ἑκάστης τῶν μεγάλων περιόδων τῆς ἀρχαίας τέχνης ὡς καὶ περὶ τῶν μᾶλλον περιφανῶν ἐν τοῖς Μουσείοις ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἑλληνικῶν ἀριστοτεχνημάτων.

Τὰς διαλέξεις ταύτας, παρακληθεὶς παρ' ἡμῶν, ἀνέλαβεν ὁ κ. ***Ἀλέξ. Φιλαδελφεύς,*** ὑφηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας, ὅστις, παρὰ τὴν βαθεῖαν γνῶσιν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας τῶν μνημείων τούτων, κέκτηται καὶ τὸ σπάνιον δῶρον τῆς καλλιτεχνικῆς καὶ αἰσθητικῆς μορφώσεως, δι' ἧς δύναται νὰ ἐξάρῃ καὶ κατάδηλον καταστήσῃ τὸ ἄφθιτον κάλλος καὶ τὴν τελειότητα τῶν ἀγυπερβλήτων τούτων δημιουργημάτων τοῦ Ἕλλην. πνεύματος.

Αἱ διαλέξεις αὗται, δώδεκα τὸν ἀριθμόν, ἔχουσι κανονισθῇ ὡς ἑξῆς:

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝ. ΤΕΧΝΗΣ
ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Διάλεξις πρώτη. *Προϊστορική καὶ προμηκυναϊκὴ τέχνη* (Ἐθν. ἀρχ. Μουσεῖον).
» *δευτέρα.* *Μυκηναϊκὴ τέχνη* »
» *τρίτη.* *Ἀρχαϊκὴ τέχνη* »
» *τετάρτη.* » » (Μουσεῖον Ἀκροπόλεως).
» *πέμπτη.* *Ε' αἰών. Μεγάλη ἀκμὴ τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης* (Μουσεῖον Ἀκροπόλεως).
» *ἕκτη.* *Δ' αἰών.* Πραξιτέλης, Σκόπας, κλπ. (Ἐθν. Ἀρχ. Μουσεῖον).
» *ἑβδόμη.* *Ἡ Ἑλλην. Ἀρχιτεκτονική* (Μνημεῖα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως).
» *ὀγδόη.* *Θέατρον Διονύσου.*
» *ἐνάτη.* *Ὁ Κεραμεικός.* Ἐπιτύμβια μνημεῖα. Ἡ ἀρχαία πόλις.
» *δεκάτη.* *Περὶ τῶν χαλκῶν.* Ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων κλπ. (Ἐθνικ. Ἀρχ. Μουσεῖον).
» *ἑνδεκάτη.* *Ἀγγειοπλαστική καὶ Ἀγγειογραφία* (Ἐθν. Ἀρχ. Μουσεῖον).
» *δωδεκάτη.* Κοροπλαστική. πλαγγόνες καὶ εἰδώλια ἐκ Τανάγρας, Μυρίνης, κλπ.

Αἱ διαλέξεις θὰ γίνωνται ἀνὰ πᾶσαν ***Δευτέραν*** ἀπὸ τῆς 2 ½ - 4 μ. μ. καὶ ***Πέμπτην*** 10 ½ - 12 π. μ.

Ἡ συνδρομὴ τῶν δώδεκα ὁμοῦ διαλέξεων ὡρίσθη εἰς δρ. 10, προπληρωτέας εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Δάφνης».

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ παρακολουθήσωσι ταύτας δέον νὰ καταστήσωσι ἐγκαίρως τοῦτο γνωστὸν ἡμῖν.

Ἡ ἔναρξις, ἐντὸς τῶν ἀρῶν τοῦ Δεκεμβρίου, γνωστοποιηθήσεται ἑκάστῳ τούτων ἰδιαιτέρως.

Ἐκτὸς τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἰσχυόντων διὰ τὰς δώδεκα ὁμοῦ διαλέξεις, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα μονόδραχμα δι' ἑκάστην διάλεξιν.

Τὰ εἰσιτήρια τῶν διαλέξεων δὲν εἶνε προσωπικά.

Τὰ ξημερώματα τῆς Κυριακῆς τρεῖς ἄνθρωποι ἤλθαν δειλὰ καὶ κρυφὰ στὸ χωριό. Μπῆκαν ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς ἐκκλησίας καὶ μὲ κερὶ ἀναμμένο ζητοῦσαν νὰ πάρουν καὶ θάφουν τὸν τίμιο νεκρὸ τοῦ παπᾶ Ἄνθιμου. Ὅταν τὰ μάτια των ἔπεσαν στὸ πτῶμα τῆς Ρηνιῶς, τὸ δεμένο στὸ σκοτάδι, στάθηκαν μὲ ἀνοικτὸ στόμα, γιατί ὅλοι νόμιζαν πῶς ὁ Νιζάμης τὴν εἶχε πάρει· τὴν ἐπληησίασαν.

— Καλλίτερα ἔτσι, εἶπαν.

Ἔπειτα τὴν ἔλυσαν· ἦτον ἀκόμη ζεστή, καὶ τὸ ὡραῖο σῶμα της ἔκλινε σὰν κυπαρίσσι στὴν ἀγκαλιὰ τῶν Χριστιανῶν.

Σὰν τὴν μετακίνησαν, κάμποσες σταγόνες αἷμα ἀκύλησαν ἀπὸ τὰ χεῖλια της... Ποιός ξέρει ἂν δὲν ἤσαν ἡ Μετάδοσις τοῦ Πάσχα, ποῦ ὁ πατέρας της ὁ παπᾶς τῆς ἔδωκε στὸν ὕπνο της.

Κα ΛΟΥΚΙΑ ΤΑΚΗ ΛΙΑΛΙΟΥ

ΚΙΝΗΣΙΣ

—Σήμερον ἑορτάζει ὁ κ. Στ. Βκλάσης, Δικηγόρος καὶ Στέλιος Παλιγγένης.

—Χθὲς ἑορτὴν τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης, ἐώρταζαν αἱ Κκι Α. Μπαῖρα, Α. Ραφαήλ, Α. Κιδωτοῦ, καὶ αἱ Δίδες Κάκια Μαυρογένη, καὶ Κ. Ὀρλώφ.

—Εἰς τὸν ἑορτάζοντα σήμερον ἐν Πειραιεῖ ἀγαπητόν μοι φίλον κ. Στυλιανὸν Σιφαλάκην, εὔχομαι πᾶν ποθητόν. *Νέτσα Α...*

Εἰς τὰς ἑορταζούσας χθὲς κυρίας Κατίναν Ἀναστασοπούλου, Κατ. Χαρ. Γκιτάκου, δεσποινίδας Κάκιαν Μάλλιου ἐν Χαλκίδι, Κάκιαν Παυλᾶ καὶ Καίτην Παπασωτηρίου.

Καὶ εἰς τοὺς ἑορτάζοντας τὴν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου κ.κ. Ἀνδρ. Ἰωαννίδην, ὑπομοίραρχον, Ἀνδρ. Μαυρογιάννην καὶ Ἀνδρ. Μάρκελλον, Ἀνδρ. Φραγκιᾶν ἐν Χαλκίδι, Ἀνδρ. Δριτσόπουλον, Ἀνδρ. Ζυγομαλᾶν, Ἀνδρ. Μαντοῦδην, φοιτητάς, Ἀνδρ. Κανάριν καὶ Ἀνδρ. Κουτσούμπαν εὔχομαι ἔτη πολλά. *Γ. Ἀλεξ.*

—Ἐπίσης ἑορτάσει ὁ κ. Στυλ. Ποπολᾶνος, ὑπάλληλος Τραπέζης Ἀνατολῆς. *Α*

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Μακρυ' ἀπ' τὸ δρόμο τὸ πλατύ, στὸ ἔρμο μονοπάτι
χιλιόστροφο ποῦ 'στοῦ βουνοῦ τὰ πλάγια σκαρφαλόνει
καὶ τὸ γεμίζαν ἀγκαθιές, κι' ἀγριόχορτα καὶ βάτοι
καὶ ὁ διαβάτης ποῦ περνᾷ, τ' ἀγρίμμια ξεσηκώνει.....

❦

Ἕνας διαβάτης σκυθρωπός, ποῦ διάβαινε μιὰ μέρα
κ' ἡ κούρασι τὸν ἔκανε, σὰν τὸ κερὶ χλωμό
σ' ἕνα κοτρῶνι κάθισε 'στὴν ἄκρη 'κεῖ δὰ πέρα
νὰ πάρουνε τὰ στήθια του λιγάκι ἀνασασμό.

❦

«Ἀπόστασα ὁ δύστυχος» μὲ πόνο σιγολέει
«ἀχ ἂς βρισκόταν γύρω μου μιὰ στάλα κρυονέρι
»ἂς ἂς βρισκόταν χριστιανοῦ εὐλογημένο χέρι
»νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὰ στήθια μου τὴ φλόγα ποῦ μὲ καίει....»

❦

Μισοσβυσμένα βλέμματα, τριγύρω του γυρίζει
—σὰν ναυαγὸς ὅπου ζητεῖ σωτήρια σανίδα—
καὶ λίγο βρόχινο νερὸ παρέκει ποῦ στερνίζει
σὲ μιὰ λακκούβα, τοῦδωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐλπίδα.

❦

Ὁρμητικὰ σηκώθηκε, τὴ δίψα του νὰ σβύσῃ
καὶ σκύβοντας τὸ στόμα του, ἀτάν' ἀπὸ τ' αὐλάκι
τὰ φλογισμένα χείλη του βουτάει νὰ δροσίσῃ
μά..... ἦταν βρώμικο τὸ νερό, κατάπικρο..... φαρμάκι.

. . . . . .

Στοῦ βίου μου τὸ ἄχαρο, καὶ ἔρμο μονοπάτι
ἐδίψασ' ἡ καρδοῦλα μου τοῦ ἔρωτα τὴ δρόσο
—ὅπως τὴ στάλα τοῦ νεροῦ τὰ χείλη τοῦ διαβάτη—
μὰ μὲ φαρμάκια, ἀλλοίμονο, ποτίσαν τὴς ὡς τόσο...

Ἀθῆναι *Γρηγόριος Θ. Ρίτσος*

„ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΑ"

ΥΠΟ ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

Ὁ συνεργάτης μας κ. Α. Μίχας, μόλις ἐξεδόθη τὸ βιβλίον τοῦ φίλου καὶ συνεργάτου μας κ. Οὐράνη, ἔγραψε περὶ αὐτοῦ μίαν λεπτομερῆ κριτικήν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν κατωτέρω, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχωμεν τὰς αὐτὰς μὲ τὸν κ. Μίχαν ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ κ. Κ. Οὐράνη.

«Ὅταν θέλῃς νὰ γράψῃς μιὰν ἀληθινὴ γνώμη γιὰ ἕνα βιβλίο, κλεῖσε καλὰ τὴν θύρα τῆς ψυχῆς σου σὲ κάθε ἄλλο αἴσθημα, οὔτε τῆς φιλίας, οὔτε τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μὴν ἀφήσῃς νὰ σὲ κυριεύσῃ ἢ ἐπίδρασι, λησμόνησε ποιός εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ἔγραψε τὸ βιβλίο. Γίνε ἀγνὸς σὰν πιδάκι καὶ ἄφησε, ὕστερα ἀπὸ προσεκτικὴ κι' ἐπανειλημμένη μελέτη, τὴν ψυχή σου στὴν ἐπίδρασι τοῦ βιβλίου, προσπάθησε νὰ συγκοινωνήσῃς διὰ μέσου τοῦ βιβλίου μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ συγγραφέως, μὲ τὸ δημιουργικὸ πνεῦμα, ποῦ ἔφτιαξε, ποῦ ἐδημιούργησε... Τότε μόνον θὰ μπορέσῃς μὲ βεβαιότητα νὰ πῇς τὴν εἰλικρινῆ, (ποῦ θὰ εἶνε καὶ ἡ σωστή), γνώμη ἢ κρίσι γιὰ τὸ βιβλίο».

Αὐτὰ ἐσκεπτόμουν, κι' ἔτσι συνεβούλευα τὸν ἑαυτό μου πιάνοντας τὴν πέννα νὰ μιλήσω γιὰ ἕνα μικρὸ βιβλιαράκι μὲ στίχους τοῦ φίλου μου καὶ συμπατριώτη μου ***Κώστα Νήφχου,*** ποῦ γράφει μὲ τὸ ψευδώνυμο ***Κώστας Οὐρόνης.***

Ἡ χαρά μου καὶ ἡ συγκίνησις, ποῦ βλέπω στὸν παλιό συμμαθητή μου ἕνα ἀναμφισβήτητο ποιητικὸ ταλέντο, ποῦ τόσο γρήγορα καὶ μὲ τέτοιαν ὁρμὴ κι' ἀλματικὴ πρόοδο ἐξελίσσεται, μ' ἔκανε στὴν ἀρχὴ νὰ διστάσω ἂν ἔπρεπε νὰ γράψω τὴν γνώμη μου γιὰ τὸ πρῶτό του βιβλίο μὲ τὰ εἴκοσι τραγουδάκια, τὰ προσεκτικὰ διαλεγμένα ἀπ' τὴν ὅλη του ἐργασία.

Ἀλλὰ ἔκανα τὴν ἀπόφασι νὰ γράψω καὶ θὰ προσπαθήσω μὲ λεπτομέρεια ν' ἀναφέρω καὶ ν' ἀναλύσω τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ βιβλίου, ἐπιμένοντας πρὸ πάντων στὰ τελευταῖα, ἐπειδὴ ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι τῆς Κριτικῆς ὁ κυριώτερος σκοπὸς αὐτὸς εἶνε, νὰ δείχνῃ δηλαδὴ τὸ ἄσχημο καὶ τὸ κακότεχνο, δουλευόντας ἔτσι στὴν Ὡμορφιὰ καὶ στὴν Τέχνη.

«*Σὰν ὄνειρα*» εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου βιβλίου. Βέβαια, σὰν ὄνειρα, παρμένα ἀπὸ κάποιον κόσμο, ποῦ ὁ ποιητὴς θέλησε νὰ φτιάξῃ, καὶ μέσα στὸν ἑποῖο θέλησε νὰ ζήσῃ, ξεχνώντας τὰ πάντα, καὶ τραγουδῶντας τὴς ὠμορφιές, τοὺς πόνους, τῆς νοσταλγίες καὶ τοὺς πόθους τοῦ ἀνθρωπικοῦ κόσμου ποῦ προσπάθησε νὰ δημιουργήσῃ.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ νέος ποιητής, ὁ δημιουργός, στὴν δημιουργικὴ του ἐργασία δὲν ἄφησε τὴν ψυχή του ἐλεύθερη, τὴν ἐδέσμευσε, ἐφαλλίδισε τὰ φτερά τῆς ἐπ.ευσεώς του, ἐπεριφρόνησε τὸ θεῖο δῶρο ποῦ τοῦ ἔχαρισε ἡ μεγάλη Φύσις, δείχνοντας ἔτσι μιὰν ἀχαριστία.

Ἡ ἐργασία του—τὸ τραγοῦδί του—δὲν ἔχει τὴν ἀγνότητα τῆς συλλήψεως, οὔτε τὴν παρθενία τῆς ἐκτελέσεως, ποῦ φανερώνουν κ' εἶνε τ' ἀπαραίτητα τεκμήρια τοῦ ἀληθινοῦ καλλιτεχνήματος.

Στὸ ἔργο τῆς Τέχνης ἀπὸ τὴ σύλληψι ἴσαμε τὴν ἐκτέλεσι ἂς μὴ μεσολαβήσουν ξένα στοιχεῖα. Ἔτσι μονάχα ὁ Καλλιτέχνης θὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ ἄσπιλη καὶ παρθενικὴ τὴν ὀντότητά του.

Τὸ φυσικο, τὸ ἐπίπλαστο, τὸ σχεδιασμένο, ἡ μίμησις δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ δημιουργήματα τῆς Τέχνης.

Πρὸ παντὸς ὅ,τι λείπει ἀπ' τὸ ἔργο τοῦ Οὐράνη εἶνε ἡ ἀτομικότης. Ὁ Κώστας Οὐράνης δὲν φαίνεται στὸ βιβλίο του ὁ νέος τῶν εἴκοσι χρόνων, ὁ γεννημένος σ' ἕνα Ἀρκαδικὸ χωριουδάκι, ποῦ ἐδούζαξε ἑλληνικὸ γαλα. Ἀναστενάζει γιὰ τοὺς ἔρωτές του, σὰν ἕνας Πόε, εἶνε σαρκαστής, ὅπως ὁ ποιητὴς τῆς «Νύμφης τῆς Ἀβύδου», δείχνεται καὶ λίγο Μπωνταλαίρ καὶ λίγο Θεόκριτος... Μᾶς παρουσιάζεται τέλος πάντων Ἀμερικανός, Βέλγος, Ἰνδός, ποτὲ ὅμως Νεοέλλην.

Μὲ ἄλλα λόγια μποροῦσε κανεὶς ν' ἀπατηθῇ, ἂν ὁ τυπογράφος κατὰ λάθος ἐτύπωνε ἀπ' ἔξω στὸ ἐξώφυλλο τὸ βιβλίο: «Στίχοι τοῦ Σκανδιναυοῦ ποιητοῦ Δεῖνα, μετάφρασις Κώστα Οὐράνη», μποροῦσε ἀξιολογότατα νὰ τὸ πιστέψῃ καὶ νὰ συγχαρῇ ὁλόκαρδα τὸν...μεταφραστή!

Δυστυχῶς ὁ Οὐράνης δὲν μπόρεσε στοὺς στίχους του ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπίδρασι τῶν μελετῶν του, ποῦ σὲ μερικὲς γραμμὲς κατανταῖ *μίμησις.* Ἰδίως ὁ Ἀμερικανὸς ποιητὴς Ἔγδαρ—Ἄλλαν Πόε, (τοῦ ὁποίου μερικὰ τραγούδια ἐδημοσίευσε σὲ ἔμμετρη ἑλληνικὴ μετάφρασι), ἔχει φανερὴ ἐπιρροὴ στοὺς στίχους του, στὸ πνεῦμα τῆς ποιήσεώς του.

Ἴσως εἴποῦν μερικοί: «Μὰ τί; Πρέπει ὑποχρεωτικῶς ἕνας ποιητὴς Ἕλλην νὰ τραγουδήσῃ τὴν πατρίδα του μονοχά; νὰ φάλλῃ μονάχα τὸ περιβάλλον; νὰ ντύσῃ τὴν ποίησί του μ' αἰσθημα ἑλληνικό; νὰ τραγουδήσῃ τὴν ἑλληνικὴ ψυχή;...»

Θὰ εἶνε δικαία ἡ ἐρώτησις καὶ θ' ἀπαντήσω.

"Οχι, ἡ Τέχνη δὲν ἔχει πατρίδα. Ὁ Πόε μὲ συγκινεῖ κι' ἐμένα ποῦ εἶμαι Ἕλλην, κι' ὁ Σολωμὸς χωρὶς ἀμφιβολία θὰ συγκινῇ ἕναν Ἀμερικανό. Ὁ ποιητὴς μπορεῖ νὰ μιλῇ στὴν ψυχὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποῦ αἰσθάνονται καὶ συγκινοῦνται ἀπ' τὴν ὡμορφιά. Βέβαια, ἡ Ὡμορφιὰ δὲν ἔχει πατρίδα.

Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ ἕνας ποιητὴς νὰ τραγουδήσῃ ἀλλοιώτικα ἀφ' ὅ,τι εἶδε, ἀφ' ὅ,τι αἰσθάνθηκε, ἀφ' ὅ,τι ἄκουσε; Πῶς μποροῦσε π. χ. ἕνας νεοέλλην ποιητὴς, ποῦ δὲν εἶδε ἄλλο μέρος ἀπ' τὸ χωριό του, νὰ τραγουδήσῃ ἕνα Νορβηγικὸ φιόρδ ἢ μιὰ πολική νύχτα, φωτισμένη ἀπ' τὸ βόρειο σέλας; ἢ ἕνας Πέρσης, ποῦ δὲν ἐταξείδεψε ποτὲ στὴν Ἑλλάδα, νὰ γράψῃ ἕναν ὕμνο στὸν Παρθενώνα ἢ νὰ τραγουδήσῃ τὴν ὑπέροχη ἀττική δύσι;

Ὅταν ἕνας νέος (ποῦ εἶδε, ἔστω καὶ μιὰ φορά, τὴν ἑλληνική, διάφανη καὶ παρθενική χαραυγοῦλα σ' ἕνα ἀπ' τὰ πράσινα νησάκια τοῦ ἀρχιπελάγους, κι' ἐγεννήθη κι' ἔζησε κάτω ἀπὸ τὸν ἄγιον ἑλληνικὸν οὐρανό), βλέπῃ τὰ γύρω του μὲ τὰ γυαλιὰ τοῦ Ροὲ καὶ τοῦ Sully Prudhomme καὶ τοῦ Wilde καὶ τοῦ Burns, κι' ἀγαπᾷ, καὶ κλαίγ, κι' ἀναστενάζῃ, καὶ φιλοσοφῇ, κι' ὀνειρεύεται, κι' αἰσθάνεται, ὅπως αὐτοί, μὲ τὴν δική τους καρδιά, τότε σοῦ δίδεται τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ πῇς: «Κύριε, δὲν εἶσαι Ἕλληνας, πλαστογραφεῖς τὸ αἴσθημά σου καὶ τὴν ἔμπνευσί σου...»

Τὰ ὡραῖα ὡς ἰδέα, ὡς σύλληψις, καὶ κάπου-κάπου καὶ ὡς ἐκτέλεσις, μὲ δύναμι γραμμένα τραγούδια τοῦ Οὐράνη, ποῦ τόσα πολλὰ ὑπόσχονται γιὰ τὸ μέλλον, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀμφίβολη καταγωγή τους, παρουσιάζουν κι' ἄλλο ἐλάττωμα. Ὁ ποιητὴς δὲν ξέρει καλά, δὲν ἔχει αἴσθανθῇ, δὲν ἔχει χωνέψῃ τὴν γλῶσσα του, τὴν ὑπέροχη δημῶδη μας, ποῦ εἶνε ἡ μόνη ποῦ ἁρμόζει στὸ τραγοῦδι.

Καϋμένε Κρυοτάλλη! Μονοδικὲ κι' ἀλησμόνητε... Διαβασμένος δὲ ἤσουνα, κι' ὅμως ποιός ἀπ' τοὺς σημερινοὺς σοφοὺς στιχοπλόκους ἔγραψε τὴ δροσερή, τὴν γεμάτη γλύκα, τὴν πλαστική, τὴν ἁρμονική, τὴ μουσική γλῶσσα τῶν τραγουδιῶν σου, τῆς στάνης καὶ τοῦ βουνοῦ;

Καὶ βλέπει κανεὶς στὸ βιβλίο τοῦ Οὐράνη λέξεις, τῆς ὁποίες «ποιητικὴ ἀδεία» βεβαίως μετεχειρίσθη, ἀλλὰ πόσο ἀκαλαίσθητες καὶ κακόηχες! Ὅπως π. χ. «*ἀπόγκρεμνα*», «*βαθειούς*», «*ἀμμόγιομο*», «*μπτάλσαμο*», «*ξουστάγι*», «*ἐτήρας*», «*ματοσφαλλὰν*», «*ἐχθρηγτες*» κλπ.

Καὶ μέσα σ' αὐτὰ ἀκόμα πρέπει νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς τὸ κακὸ γοῦστο τοῦ τελευταίου τραγουδιοῦ «Τ' ἀγεράκια» μὲ τὴς φρικιάσεις τυμπανοκρουσίες τῶν δυσονοταλῆσιῶν. Δὲν λέγω δι' αὐτὸ περισσότερα, ἀλλὰ ἀκοῦσμαι νὰ παραθέσω ἐδῶ τοὺς τελευταίους στίχους:

'Αργὰ ἀπὸ μέρη ἐρημωμένα,
Μέσ' ἀπὸ δάση μυρωμένα,
Ἀπό 'ναν πόθο λιγωμένα,
Περνᾶν .. περνᾶνε ὁλοένα
Καὶ φτάνουνε μπροστά σ' ἐδένα
Καὶ πέφτουνε ξευγυριμένα...
"Ω! τ' ἀγεράκια τὰ καϋμένα...

Φεῦ! πόσος ἱδρώς μανταύει κανεὶς ὅτι

«Σὰν ὄνειρα», μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματά τους, εἶνε σπάνια. Καὶ ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψει του, ὅτι ὁ Οὐράνης γράφει μόλις πρὸ δύο ἢ τριῶν χρόνων, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀλματικὴ πρόοδο τοῦ νέου ποιητοῦ.

"Ενα αἴσθημα πασσιμισμοῦ στὸ βάθος, μιᾶς ἀπογοητεύσεως γιὰ τὴν χυδαία κι' ἀνίδεη ζωή, ζυμωμένης μ' ἕνα λεπτότατο σκεπτικισμό, χαρακτηρίζει τὰ τραγούδια του. Σὲ μερικοὺς στίχους ἕνας ἀταίριαστος γιὰ τὴν ἡλικία τοῦ ποιητοῦ ρεαλισμός, (τὸν ὁποῖον καὶ ὁ γράφων τῆς γραμμῆς αὐτῆς δὲν μπόρεσε ν' ἀποφύγῃ), ἕνας ρεαλισμὸς στὴν ἐκδήλωσι τῆς ζωῆς. Μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ ὅτι τὸ σύνολο τοῦ βιβλίου εἶνε ἕνας ὕμνος στὸ ἡδονισμό.

Δυνατὴ παρατήρησις καὶ εἰκόνες ὡραῖες —ὄχι πάντα πρωτότυπες —συναντᾷ κανεὶς συχνὰ στὴς σελίδες τοῦ μικροῦ βιβλίου, ποῦ ὁλόκληρο διαπνέεται ἀπὸ μίαν ἀπαλοτάτη γοητεία.

Τὸ τραγοῦδι «"Ενας μύλος κι' ἕνας γρύλος», εἶνε κατὰ τὴν γνώμη μου τὸ καλύτερο τῆς συλλογῆς. Ὡραῖα τραγούδια εἶνε ἀκόμη τά: «Μίλημα τῶν λουλουδιῶν», «Γέρικη ἀλυσσίδα», «Ὕπνος κόρης» καὶ «Εὐτυχία».

"Αν ὁ Οὐράνης φροντίσῃ νὰ διορθώσῃ τὰ ἐλαττώματά του καὶ καθαρίσῃ τὴν ποιητικὴ ψυχή του ἀπ' αὐτά, μπορεῖ κανεὶς νὰ χαιρετίσῃ στὸ πρόσωπό του τὴν ἀνατολὴ ἑνὸς φιλολογικοῦ ἀστεριοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως εὐχομαι νὰ πάῃ νὰ εἶνε ἑτερόφωτο.

"Εν πάσῃ περιπτώσει, κύριοι, μέσα στὰ σμήνη τῶν ἠλιθίων, τῶν ψευτοστιχοπλόκων καὶ τῶν νεαρῶν κατὰ συνθήκην ποιητῶν, νὰ ἕνας νέος ποῦ δίνει πολλὲς ἐλπίδες γιὰ μίαν ἀληθινὴ ποιητικὴ ἐργασία....

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Π. ΜΙΧΑΣ

JEAN RAMEAU

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ δέντρο ἐφαίνετο ὅτι ἤκουε. "Ολα τὰ φύλλα τοῦ ἔκαναν ἡσυχία. Ἡ ὡχρὰ σελήνη ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἐπί τινος κλάδου σὰν φανταστικὸ κεφάλι, ζῶου περιέργου.

— Ἂ θέλεις χωρὶς ἄλλο νὰ σοῦ κάνω ἕνα ὅρκον, μίαν εὐχήν ; ἠρώτησεν ἡ ξυλοκόπος.

Ἐφάνη σὰν νὰ ἐσυλλογίζετο. Ἐζήτησε νὰ εὕρῃ κάτι τρομερό, ὀδυνηρό, καὶ σχεδὸν ἀπραγματοποίητο διὰ νὰ συγκινήσῃ τὴν λεῦκα.

Καὶ ἐσήκωσεν αἴφνης τὸ μέτωπό ·της.

— "Ω ναί· ἐφώναξε δυνατά. Γνωρίζεις ὅτι τὸν ἀγαπῶ. Λοιπὸν σοῦ τὸ ὁπόσχομαι ἐὰν ζήσῃ νὰ μὴ θελήσω νὰ γίνω γυναίκα του. Κάνε τον νὰ ζήσῃ σ' ἄλλην. Ἀλλὰ ἂς ζήσῃ.

Καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς μὲ τὸ μέτωπον εἰς αὐτήν.

Σιγαλὴ αὖρα ἐφύσηξε ἀπ' τὸν Πάπα, καὶ ἔκανε νὰ κινηθοῦν ὅλα τὰ φύλλα.

"Α ! Δέχεται εἶπε ἡ Καντὲτ μὲ ἐνθουσιασμόν.

Καὶ ἐφαντάσθη ὅτι τὸ δένδρον σ' τὰ ἀλήθεια εἶχεν ἀπαντήσει, ἐσηκώθη ἐπάνω καὶ μὲ μεγάλα βήματα ἐγύριαε πίσω στὴν καλύβα·.

✤

Καὶ ὁ Λουδοβίκος ἔγεινε καλά.

Πολὺ καιρὸ εἶχαν ἀπελπισθῆ δι' αὐτόν. Μὰ εἰς τὸ τέλος τῶν ἐξ μηνῶν κατώρθωσε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Εἰς τοὺς ὀκτὼ ἐπήγαινεν ἔξω καὶ ἔκανε δεμάτια ἀπὸ ξύλα.

Καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν δέκα ἡ Καντὲτ τοῦ ἔκανε τὰ γλυκὰ μάτια ὅπως ἄλλοτε.

Ὁ Πάπας ἔθαλλε πάντα.

— "Ω ! ἂς ἀφήσωμεν τὸν τόπον αὐτόν, θέλεις ; εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Καντὲτ πρὸς τὸν ἀρραβωνιαστικόν της.

Καὶ τὰ μάτιά της γέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν κατάλαβε τίποτε. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἤθελε νὰ δρίσῃ τὴν ἡμέραν διὰ νὰ γίνουν οἱ γάμοι.

— "Οχι ! ἐφώναξεν ἡ Καντὲτ μὲ ταραχήν. Δὲν μπορῶ, δὲν θέλω.

Καὶ μὲ τὴν ἴδια πάντα ἀπάντησι τὸν ἔκανε νὰ περιμένῃ μισὸ χρόνο.

— "Ωστε δὲ θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου ; τῆς εἶπε μιὰ Κυριακή.

— "Οχι..

— Πάει καλά. Θὰ εὕρω μιὰ ἀπὸ ἐκείναις ποῦ θὰ θέλουν.

Καὶ ἔφυγε.

Τὴν Καντὲτ τὴν ἔπιασε κρύος ἱδρώς. Τὸν ἠκολούθησε μέσα στοὺς ἀγροὺς μὲ γεμάτα ἀπὸ δάκρυα τὰ μάτιά της.

Ἐπῆγαν σὲ γειτονικὸ χωριό. Ἐκεῖ διεσκέδαζαν οἱ κάτοικοι.

Τὴν στιγμὴ δὲ ποῦ ὁ Λουδοβίκος ἐφώναξε μιὰ γιὰ νὰ χορεύσῃ ἡ Καντὲτ ἔπεσε στὸ λαιμό του.

— "Ο,τι πρᾶγμα θέλεις. ἀκοῦς ; "Ο,τι θέλεις.

Καὶ συνεφώνησαν νὰ κάμουν τὸν γάμον των τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Τὴν παραμονὴ τῶν γάμων ἔκανε μεγάλη ζέστη.

Ἡ Καντὲντ χωρὶς νὰ λέγῃ μιὰ λέξι ἐγύριζε μέσ' τὸ σπῆτί της, σὰν ὑπνοβάτις. Εἰς τὰς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα ἐσηκώθη σφοδρὸς ἄνεμος. Μακρυὰ ὁ Πάπας ἐταράσσετο ἀπαισίως.

"Οταν τὸν εἶδεν ἡ Καντὲντ κατελήφθη ἀπὸ τρόμο.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*) *Δημ. Νικολόπουλος*

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γνωρίζομεν εἰς τὴν πολυπληθῆ πελατείαν μας ὅτι χάριν τῆς εὐρυτέρας διαδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς Βαρκείας *Θεοδωροστούλου* τῆς μόνης ἐπιστημονικῶς καὶ ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένης, ἀπὸ ἧς Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ὑποβιβάζομεν τὴν τιμὴν αὐτῆς διὰ τοὺς ἀγοράζοντας χονδρικῶς εἰς λεπτὰ 25 κατ' ὀκᾶν.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος *Χ. Κ. Σμυρνιώτης*, Σωκράτους (9)

Γ. ΤΖΟΥΛΙΑΔΑΚΗΣ
ΡΑΠΤΗΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΓΟΥΣΤΟ—ΕΦΑΡΜΟΓΗ
Ὁδὸς Πραξιτέλους, 30.

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΝ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
ΚΛΗΡΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΜΕ ΜΟΝΟΔΡΑΧΜΑ ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ
100,000

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΕΙΟΝ
Γ. Ι. ΖΑΜΟΥΖΑΚΗ
Ὁδὸς Ἀθηνᾶς 65 Εἴσοδος Παλλάδος 1α

Εἰδικότης τεχνητῶν ὀδόντων. Ἐφαρμογὴ τελεία καὶ ταχεῖα καὶ ἠγγυημένη. Ὑλικὰ *Ἀμερικανικὰ* ἄριστα. Ἐμφράξεις ὀδόντων διὰ νεωτάτης γερμανικῆς μεθόδου. Θεραπεία ἐν γένει τῶν παθήσεων τοῦ στόματος. *Τιμαὶ λίαν συγκαταβατικαί.*

3000 ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ
3000 ΠΑΛΤΑ
3000 ΜΠΕΡΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ **ΜΕΓΑΝ**
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
Γ. ΜΠΑΛΑΣΚΑ
Προμηθευτοῦ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου. Τιμηθέντος εἰς πλείστας μεγάλας ἐκθέσεις.
ΙΔΡΥΘΕΝΤΑ ΤΩ 1891
Ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου 4.

Ἡ ἐφετεινὴ χειμερινὴ συλλογὴ τοῦ ἄνω ἐμπορορραπτικοῦ οἴκου ἦν ἐξέλεξεν αὐτοπροσώπως ὁ κ. Γ. Μπαλάσκας ἐπὶ τούτῳ μεταβάς, ὡς κατ' ἔτος, εἰς τὰ μεγαλείτερα ἐργοστάσια Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Γαλλίας, θὰ καταπλήξῃ τόσον διὰ τὴν ἀρίστην ποιότητα αὐτῆς ὅσον καὶ διὰ τὸν ἰδιότροπον πλοῦτον τῶν χρωματισμῶν της.

Ἐκτὸς τῶν ἄνω πλεονεκτημάτων τοῦ ἐμπορορραπτικοῦ τούτου καταστήματος, τὸ συντεῖνον εἰς νὰ προσελκύῃ πάντα καλαίσθητον, εἶνε καὶ αἱ κατὰ 20—25 ο/ο εὐθηνότεραι τιμαὶ ἀπὸ παντὸς ἄλλου καταστήματος.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ ΟΙΚΙΩΝ
Ἀσφαλίζομεν τὴν συντήρησιν ἠλεκτρικῶν κωδώνων δι' ἓν ἔτος ἀντὶ δραχμῶν 4. Ἐνεργοῦμεν ἐγκαταστάσεις ἠλεκτρικῶν κωδώνων, φώτων ἀεριόφωτος, ὑδραυλικὰς ἐγκαταστάσεις. Καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ καταστήματι εὑρίσκονται ἅπαντα τὰ εἴδη φωτισμοῦ.
Κατάστημα *Ἀντωνίου Ναύλερη*, ὁδὸς Χρυσοσπηλαιωτίσσης καὶ Πραξιτέλους, ἀριθμὸς 32.

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ
"Ο ΕΔΙΣΣΩΝ,,
ΑΔΕΛΦΩΝ Ν. & Α. ΓΙΑΝΑΡΗ
Βραβευθέντες ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ Βορδὼ 1907 καὶ ἐν τῇ Ἐκθέσει Μασσαλίας 1907.
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ, ΚΩΔΩΝΕΣ, ΤΗΛΕΦΩΝΑ
ΤΑΧΕΙΑ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ
ΑΘΗΝΑΙ.—ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ—ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ

ΑΜΙΑΝΤΑ ΗΛΙΟΥ
Ἀνεγνωρισμένης ἀντοχῆς καὶ ἐντάσεως δι' ὅλα τὰ συστήματα τῶν φωτισμῶν εἰς μεγάλην παρακαταθήκην μὲ τιμὰς εὐθηνάς
ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΚΟΛΥΜΠΑΔΗ
Ἀθῆναι, ὁδὸς Καλαμιώτου 26
Πειραιεύς. Λεωφόρ. Ἀθηνᾶς 2

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΑΤΡΕΙΟΝ
ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Σ. Α. Ρόκκου θεραπεύεται διὰ τῶν νεωτέρων μεθόδων
Δυσμορφίαι — Ρυτίδες
Ἐξανθήματα — Ἔκζεμα
Τριχόπτωσις — Πityρίασις
Τριχοφύαι — Πανάδες
Παχυσαρκία — Ἐλαττώματα
ΑΙ ΤΡΙΧΕΣ
προσώπου καὶ χειρῶν καὶ αἱ λευκαὶ τῆς κεφαλῆς, του μύστακος κτλ. Προλαμβάνεται καὶ ἡ λεύκανσις αὐτῶν.
Καθ' ἑκάστην 10—12 καὶ 3—6 μ.μ.
16—Ὁδὸς Ἀγχέσμου—16 (2)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ
ΑΘ. ΚΑΤΣΑΡΗ
ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡ. 4
Κατασκευὴ καὶ ἀγορὰ τιμαλφῶν Κοσμημάτων. Ἐπιχρυσώσεις καὶ Ἐπαργυρώσεις εἰς ἅπαντα τὰ σκεύη. Κατασκευὴ ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν. Ἐργασία ἐφάμιλλος τῆς Εὐρώπης.

ΣΤΗΛΗ ΕΓΚΡΙΣΕΩΝ

Δ. Β. Διαμαντοπούλου. Στροφὲς στὸν πόνο.
Τάκη Ν. Γιολδάση. Ἀλήθειαι.
Γεώρ. Κατωπόδη. «Σύντομα λόγια».
Σοφίας Οἰκονομοπούλου. Ἀνέκδοτα.
Τάκη Μ. Ὄνειρα καὶ φύλλα.
Δὶς Κ. Καμπιώτου. Σκέψεις.
Παν. Γ. Γαρέζου. Ἱερὸν εἰς τοὺς Ἐθνομάρτυρας.
Le voyant. Ἀνέκδοτα.
Γρ. Ρίτσου. Δάφνη.
Σπ. Ν. Φίλιππα. Ἐπιγράμματα.
Σπ. Κ. Παναγιωτοπούλου Ἐγὼ καὶ Σύ.
Γιαν. Διᾶκος. Ἐξαψίσμα ἀγάπης.
Ἀλ. Πειρουνάκη. Ἀγάπησέ μς.
Τότας. Σὲ σένα.
Κίτσου Βούλγαρη. Φοβοῦμαι γιατί σ' ἀγαπῶ.
Ἀργύρη Γκιόκα. Γνῶμαι.
Θεοδ. Γιαννάρου. Ἡ καλότυχες.
Δημ. Γ. Κρεβούρη. Ἱστορίες Νασταρδὶν Χότζα.
Ἠθικοὶ Θάνατοι.
Κ. Ἠπειρώτη. Ἡ παρέλασις.
Π. Σενάκου.
Γεωργ. Μωραϊτίνη. Ἑορτάζοντες καὶ μή.
Michel Angelo. Σελίζ.
Ἀργοναύτης. Τὰ Κυκλάμινα.
Ἀργυρ. Γκιόκα Γνῶμαι-Παροιμίαι.
Γ. Κατωπόδη. Ἠλιοβασίλεμα.
Σπ. Κωνσταντανέλος. Ἀνέκδοτα.

ΣΑΠΦΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

Σ' ἐκεῖνον ποῦ μὲ νοιώθει

Νύχτα βαθειὰ τριγύρω μου μαῦρο σκοτάδι βασιλεύει
καὶ ἡ θλιμμένη μου καρδιὰ τὴν ἐρημιὰ γυρεύει.
Τ' ἄστρα μὲ τρεμούλιασμα λάμπουνε στὰ οὐράνια
θαρρεῖς κι' αὐτὰ πῶς νοιώθουνε κάποια ὑπερηφάνεια.

✤

Λυπητερὰ διαβαίνει τὸ φεγγάρι ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
τόχω γιὰ μόνο σύντροφο, γιατὶ τὸ ἀγαπῶ !
Αὐτὸ σὰν βάλσαμο γλυκὸ παρηγοριὰ μοῦ δίνει,
ὅταν τὸ φῶς του μαγικὰ μέσ' τὴ καρδιά μου χύνει ..

✤

Ὅταν σκοτάδι μαῦρο, φοβερό, τοὺς λογισμούς μου
[δέρνει
καὶ κάτι τι πολὺ πικρὸ μέσ' τὴ καρδιὰ βραίνει...
Καὶ οἱ παλμοί μου ἄτακτοι τὸ στῆθός μου πληγώνουν
τὰ βλέμματά του τὰ χρυσὰ τὸν πόνο μου ναρκώνουν...

✤

Πολλὲς φορὲς τὸ κύτταζα θλιμμένη μ' ἀπελπισιὰ
[γεμάτη
καὶ μοῦπε, παῦσε νὰ πονῇς ἔχεις ἐδῶ προστάτη,
Γιατὶ βαθειὰ στὴ λάμψι του βλέπω ζωγραφισμένα
Μάτια μάγα...ὀνειρευτά... δυὸ μάτια ἀγαπημένα ! !

La Traviata

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Ὡραία καὶ μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας ἔγεινε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν συναυλία ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Παρνασσοῦ ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τοῦ Ὠδείου Λότνερ κ.κ. Λότνερ, Κρέμμερ, Μπέμμερ καὶ Σοῦλτζε.

Μετὰ μεγίστης τέχνης ἐξετέλεσαν τὸ «*Trio*» τοῦ **Beethoven** οἱ κ. κ. Λότνερ, Μπέμμερ καὶ Σοῦλτζε. Κατόπιν ἡ Δὶς Κρέμμερ (καθηγήτρια τῆς Μονῳδίας) ἐτραγούδησε συνοδείᾳ κλειδοκυμβάλου μὲ πολλὴν τέχνην καὶ χάριν δύο γαλλικὰ ᾄσματα, τὸ «*Chanson*» τοῦ **Schumann**, τὸ «*Berceuse*» τοῦ **Brahms** καὶ τὸ «*Schottische Lieder*» μεταφρασμένον ἑλληνιστί, τοῦ **Beethoven** συνοδείᾳ κλειδοκυμβάλου, τετραχόρδου καὶ βαρβίτου, καταχειροκροτηθεῖσα ἐπανειλημμένως.

Ἐν τέλει ἐπαίχθη τὸ «*Deux danses hongroises*» τοῦ **Brahms** ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου. *Στέφανος Τσίντζος*

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἀποχωρήσαντος ἐκ τοῦ «Πανελληνίου» τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Οἰκονόμου θιάσου, συνεβλήθη μετὰ τοῦ κ. Ζέπου ὁ θίασος Νίκα, ὅστις καὶ ἀρχίζει ἐντὸς ὀλίγου τὰς παραστάσεις του.

Εἰς τὸν θίασον πλὴν τῆς χαριτωμένης πρωταγωνιστρίας κυρίας Ροζαλίας Νίκα, συγκαταλέγονται καὶ ἠθοποιοὶ ἐκ τῶν πρώτων τῆς Ἑλλ. σκηνῆς, ὡς οἱ κ. κ. Χρυσομάλλης, Π. Λέων, Σταματόπουλος κλπ.

Ἐλπίζομεν, ὅτι μὲ τὸν νέον θίασον τὸ «Πανελλήνιον» θὰ βρίθῃ κόσμου καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, ποθοῦντος νὰ ξαναϊδῇ τὰς ἀλησμονήτους νύκτας τοῦ Θεάτρου Συντάγματος.

2ΟΣ ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 11ΟΣ

1) Συλλαβόγριφος.

Τ' ἀλάκαιρό μου εἶνε νερό,
καὶ τὸ μισό μου χῶμα,
ἕλα λοιπὸν νὰ σὲ χαρῶ,
ἕλα μὴ χάνῃς τὸν καιρό,
μ' εὑρῆκες ἢ ἀκόμα. ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Νίκου Κόλλα (Κέρκυρα)

2) Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦσι ἀρχαῖον νομοθέτην.

1. Ἀρχαῖος ἥρως. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Ἀρχαῖος θεός. 4. Ζῷον ἄγριον. 5. Ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Κρήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Μαρκοπούλου (Κυπαρισσία)

3) Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς.

Τ Ε Σ Η Θ
Ω Σ Σ Ο Λ
Α Ε Τ Σ Ι Ε
Σ Α Ν Ι Ε
Ο Υ Π Ο Μ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ν. Μαρίνου (Ζάκυνθος)

Αἱ Λύσεις πρέπει νὰ συνοδεύονται καὶ μὲ δεκάλεπτον γραμματόσημον.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΚΑΙ ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΑΡ. ΛΑΪΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΑΡ 55 Α
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΝ ΤΗ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΟΥ ΒΟΡΔΩ 1907
ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Σ. Παπασταύρου, Α. Διαμαντόπουλον, Ναύπλιον. *Ντεντῆν Καβαδιᾶν,* Κέρκυραν. *Θ. Θεοχαρ.* Βόλον. Ἐλήφθησαν.

Δ. Παλλαδινόν. Καλάμας. Ἐλήφθησαν. Ποῖα ἰδικά σας ἐνεκρίθησαν θὰ ἰδῆτε ὅταν θὰ δημοσιευθοῦν.

Κον Α. Λαγκαδᾶν. Μεσολόγγιον. Τὰ σταλέντα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπαντῶμεν ἰδιαιτέρως.

Τ. Γιολδάση. Καρπενήσιον. Μερικαὶ τῶν παροιμιῶν ἐνεκρίθησάν· αἱ ἄλλαι ὅμως εἶνε πάρα πολὺ γνωσταί. Θὰ προσέξωμεν.

Michel Angelo. Ἐνταῦθα. Ἐλήφθησαν. *Χ. Μπαρλᾶν.* Λευκάδα. 1) Τὰ σταλέντα ἐλήφθησαν, 2) τυπογραφικὸν λάθος ἄνευ σημασίας, 3) αἱ λύσεις διὰ νὰ ληφοῦν ὑπ' ὄψιν, πρέπει νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ 10λεπτον γραμματόσημον.

Δ. Διαμαντόπουλον. Ναύπλιον. Ἡ δημοσίευσις ἀναγκαστικῶς βραδύνει ἕνεκα τοῦ χώρου, ὅοτις εἶνε ἐλάχιστος σχετικῶς πρὸς τὴν στελλομένην ὕλην.

Δειλὴν Γραφίδα. Ἐνταῦθα, *Ε. Στυλιανόπουλον.* Ναζήριον, *Μ. Δεσύλλαν.* Πάρον. Ἐλήφθησαν.

Ἄγγελ. Σαλούτσην. Ζάκυνθον. Φύλλα ἀποστέλλομεν.

Π. Ρ. Νάρκισσον. Σύρον. Ἐλήφθη τὸ σταλέν. Δυστυχῶς λόγῳ τῆς πληθώρας τῶν στελλομένων πρὸς δημοσίευσιν, ἀδυνατοῦμεν νὰ ὑποδεικνύωμεν τὰς ἐλλείψεις ἑκάστου.

Ἔσπερον. Λευκάδα. Ἐλήφθη.

Καν *Λ. Τ. Διάλιον.* Ὑποθέτομεν ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν θὰ ἔχετε παράπονον.

Μαρ. Παυλοπούλου, Πύργον.—Μετάφρασις ἐλήφθη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡ «Δάφνη» ἀναγγέλλει πᾶσαν νέαν ἔκδοσιν τῆς ὁποίας ἐν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ εἰς τὴ γραφεῖά της, καὶ ἀναλάσεται μόνον μὲ τὰ ἑβδομαδιαία ἢ μηνιαία περιοδικά.

★ *Ὁ Δρ. Ν. Λιβαδᾶς,* γνωστὸς καὶ ἐκ προηγουμένων ἄλλων ἔργων του, μετέφρασε τελευταίως τὴν **Ποιητικὴν** τοῦ Ὁρατίου Φλάκκου τὴν ὁποίαν καὶ ἐξέδωσεν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία. Τιμᾶται δραχμῆς μόνον. Τὴν συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὴν φιλολογίαν.

★ Ὁ κ. Ἀγησίλαος Ἡλιόπουλος ἐξέδωκε εἰς μικρὸν τόμον συλλογὴν ποιημάτων του ὑπὸ τὸν τίτλον «*Κισσόφυλλα*». Ὁ κ. Ἡλιόπουλος εἶναι γνωστὸς καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Δάφνης» ἐκ διαφόρων ποιημάτων του τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύσαμεν πρό τινος, καὶ θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐκφέρωμεν πᾶσαν κρίσιν ἐπ' αὐτῶν διότι ἐξετιμήθησαν ἀρκετά.

★ Ὑπὸ τοῦ νεαροῦ λογίου κ. Κώστα Νικολαΐδου ἐξεδόθη εἰς κομψὸν τόμον συλλογὴ πεζῶν καὶ ἐμμέτρων λογοτεχνημάτων, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Στῖχοι καὶ πεζά*».

Διὰ τὸ βιβλίον θὰ γράψωμεν ἴσως ἐκτενέστερον ἄλλοτε.

★ *Προαναγγέλλονται διὰ τὸν προσεχῆ μῆνα αἱ ἐμφανίσεις τῶν ἑξῆς περιοδικῶν : Τῆς ἑβδομαδιαίας «Ἐπιθεωρήσεως», ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Τ. Δεπάστα καὶ Μιχαλοπούλου Δημοσιογράφων, τοῦ «Ναρκίσσου», τῆς «Μυρσίνης» καὶ τῆς «Χαραυγῆς» ἐπίσης ἑβδομαδιαίων ἐπιθεωρήσεων. Κατέπειτα συνέχεια...*

Α. Χ. ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΜΙΚΡΟΣ ΟΙΚΟΣ
85 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 85
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΜΑ ΚΟΡΣΕΔΩΝ ROYAL
ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΣΟΥΕΖ. — ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ ΔΙΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΤΗΝ ΔΙΩΡΥΓΑ

(Ἀποστολεὺς κ. Κ. Ε. Ἀτζέμης)

ΣΤΗΝ ΞΑΝΘΟΥΛΑ ΜΟΥ

Χρυσὸ παλάτι σούχτισα
στὴν ἄδολη καρδιά μου,
στὸ ἔρανα στὸ στόλισα
μὲ τὰ ἴδια δακρυά μου.

*

Μὰ σὺ τὸ περιφρόνησες
σὰν νάτανε ρημάδι,
καὶ τὴν καρδιά μου ἔρριξες
σ' ἀτέλειωτο σκοτάδι.

Σπῦρος Βαλλώσης

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΜΟΥ

Ἡ πεῖρα εἶνε τρόπαιον ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὅπλων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπλήγωσαν εἰς τὴν ψυχήν μας.

— Ἐπεθύμει νὰ κάμνῃς καλόν, ἀλλὰ μὴ ἐπιθύμει νὰ κάμνῃς θόρυβον. Ἰνώριζε ὅτι ὁ θόρυβος δὲν κάμνει καλὸν καὶ ὅτι τὸ καλὸν δὲν κάμνει θόρυβον.

— Ἡ εὐγένεια εἶνε νόμισμα, τὸ ὁποῖον πλουτίζει ὄχι ἐκεῖνον ποῦ τὸ δέχεται, ἀλλ' ἐκεῖνον ποῦ τὸ ἐξοδεύει.

— Ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου ἐκμηδενίζει τὴν τύχην. Μόνον ὁ θέλων εἶνε εὐτυχής.

— Ἀφοῦ χορτάσωμεν τὸ σῶμα μας, ἡ ψυχή μ�ς λέγει : «Καὶ ἐγὼ πεινῶ !» Ζητεῖ καὶ αὐτὴ τὴν τροφήν της.

— Ὁ ἐγωϊσμὸς μαρτυρεῖ πτωχείαν τῆς καρδίας.

Ἐν Λαρίσῃ *Ἱπποκράτης Φ. Κουτσίνας*

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ "ΔΑΦΝΗΣ,,

ΣΠΥΡΟΥ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ (*Ἀρχισυντάκτου τῶν «Καιρῶν»*)

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Παρεστάθη εἰς τὴν «Νέαν Σκηνὴν» τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1909)